PREFAȚĂ DE LUCIEN
GREAVES DIN TEMPLUL
SATANIC

CARTEA MICĂ A SATANISMULUI

UN GHID PENTRU
ISTORIA, CULTURA ȘI
ÎNȚELEPCIUNEA SATANICĂ

CARMINA

CARTEA MICĂ A

SATANISMULUI

UN GHID PENTRU ISTORIA, CULTURA ȘI
ÎNȚELEPCIUNEA SATANICĂ

CARMINA

PREFAȚĂ DE LUCIEN
GREAVES DE LA TEMPLUL
SATANIC

Cuprins

Prefață
Introducere: Compasiune pentru diavol

PARTEA ÎNTÂI: Vă rog să-mi permiteți să mă prezint
Predecesorii Diavolului
Geneza lui Satan în Biblie
Care este numele lui Satan?
Cum arată Satana?
Care sunt simbolurile satanismului?

PARTEA A DOUA: Satanismul istoric - din Evul Mediu până la începutul secolului al XX-lea
Antisatanismul medieval și Cavalerii Templieri
„Infernul” lui Dante și Pactul lui Faust
Posesiuni demonice și exorcisme
Vânătoare de vrăjitoare
Epoca Iluminismului
Sataniștii populari și afacerea otrăvurilor
Cluburile Hellfire
„Paradisul pierdut” Satanism pierdut și romantic
Farsa Taxil
Ocultiștii de la sfârșitul secolului și sataniștii timpurii
Aleister Crowley

PARTEA A TREIA: Satanismul modern - mijlocul și sfârșitul secolului al XX-lea
Biserica Judecății Finale
Biserica lui Satan
Satana în cultura pop a anilor 1960 și 1970
Există criminali în serie satanici?
Panica satanică și abuzul ritualic
PARTEA A PATRA: Satanismul astăzi - secolul XXI
Templul Satanic
Ritualuri satanice
Sărbători satanice

CONCLUZIE: Propriul tău Satan personal
Cronologia satanismului
Bibliografie selectată
Despre autor

Prefață de Lucien Greaves de la Templul Satanic

Mica carte a satanismului

Un ghid pentru istoria, cultura și înțelepciunea satanică

La Carmina

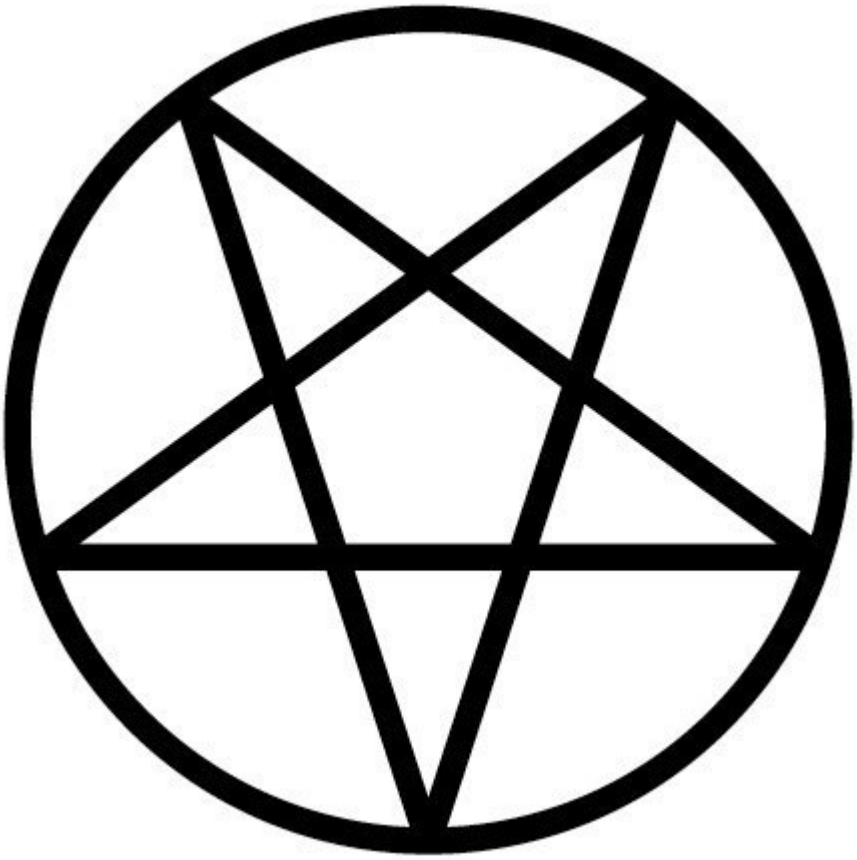

PREFAȚĂ

Când încerc să confrunt concepțiile greșite despre satanism, presupunerea imediată este că voi analiza cu atenție teoriile conspirației improbabile și deja de mult infirmate despre o cabală mondială secretă, canibalistă - cândva fantezia paranoică a talk-show-urilor din anii 1980 și care găsesc din nou un public credul în mișcarea amăgitoare QAnon de astăzi. Aceste confruntări cu teoriile conspirației se concentrează în mod necesar asupra a ceea ce nu este satanismul, aprofundând evoluția folclorului „Abuzului Ritual Satanic", vânătorile de vrăjitoare istorice și discreditarea ficțiunilor despre Panică Satanică vândute drept „povești adevărate" - cum ar fi influentul bestseller de masă din 1980, Michelle Remembers, care pretindea a fi o relatare adevărată a „amintirilor recuperate" ale crimelor cultelor satanice.

Oricât de oribile sunt narațiunile despre Panică Satanică, cu insistența lor că satanismul „adevărat" este în mod necesar crud, sângeros și antiuman, există concepții greșite și mai insidioase despre satanism, care sunt omniprezente printre mințile mai rezonabile și care sunt mai puțin vulnerabile la un apel la gândirea critică.

După ce eu și Malcolm Jarry am cofondat Templul Satanic în 2013, cererile noastre ca satanismul să fie reprezentat în forumurile publice unde exprimarea religioasă a fost expusă i-au determinat pe mulți dintre cei îngrijorați de erodarea separării dintre biserică și stat să presupună că am găsit o „lacune" în legile libertății religioase. Este o lacună, cred ei, pe care o exploatăm pentru a sublinia ipocrizia zeloților religioși care se opun vehement accesului egal al sataniștilor la un forum la care teocrații înșiși și-au asigurat accesul, apelând la libertatea de exprimare.

Faptul că satanismul modern este în mare parte nonteist, majoritatea celor care se autoidentifică drept sataniști respingând în mod deschis credința într-un Satan literal, a contribuit la ideea că cei care se autoidentifică drept sataniști fac acest lucru, în primul rând, pentru a obține răspunsuri ipocrite din partea teocraților care susțin libertatea de exprimare. La urma urmei, Primul Amendament are scopul de a garanta că guvernul nu se poate angaja în discriminarea punctelor de vedere, permițând o voce religioasă într-un forum public, excluzând în același timp o alta. Cum ar fi mai bine să confrunți eforturile teocraților de a extinde privilegiile religioase decât să le arăți că eforturile lor contribuie la proliferarea identității religioase pe care o apreciez cel mai puțin? Din păcate, pentru mulți, acest tip de activism public satanic pare o farsă elaborată și ingenioasă.

Pentru acest public, ficțiunile paranoice ale Panicii Satanice sunt în mod clar false, iar cultele omucide despre care se spunea cândva că ascundeau mesaje inverse în muzica heavy metal, în timp ce îndoctrinau copiii prin sesiuni de jocuri de rol Dungeons & Dragons, evident că nu au existat niciodată. Cu toate acestea, satanismul nonteist le apare acestor observatori mai puțin ca adevărul despre satanism ca identitate religioasă și mai mult ca o altă narațiune despre o religie care nu există cu adevărat - o etichetă convenabilă pentru un anumit tip de activist ateu care știe cum să lupte împotriva naționaliștilor creștini după propriile lor termeni.

Instituțiile media care au relatat activitățile Templului Satanic au acordat adesea, fără rușine, un timp considerabil de emisie opoziției noastre, fără a încerca să înțeleagă cine suntem sau ce facem, solicitând vreun comentariu din partea noastră. Experții juridici, rugați de jurnaliști să evalueze credibilitatea unora dintre procesele pe care le-am intentat în apărarea drepturilor noastre religioase, demonstrează aproape universal un eșec total în a afla cât de puțin despre satanism înainte de a-și exprima opinia.

Astfel, fără a înțelege faptul că Templul Satanic are peste o jumătate de milion de adepți în întreaga lume, cu un număr tot mai mare de congregații active care se implică în activități și servicii regulate, acești „experți” vor afirma adesea că statutul nostru de religie autentică este încă în dispută. Aparent ignoranți cu privire la recunoașterea de către Serviciul Fiscal Intern a statutului de scutire de taxe al Templului Satanic în 2019 și fără a ști că un judecător federal a confirmat autenticitatea noastră religioasă incontestabilă într-o hotărâre privind accesul egal în 2020, specialiștii în drept încă tratează sinceritatea afirmațiilor noastre ca pe o întrebare deschisă.

Toate acestea, desigur, ignoră subcultura vastă și în creștere a indivizilor pentru care satanismul este o identitate religioasă semnificativă, indiferent de reacția pe care această identitate o provoacă la alți oameni. Iconografia „blasfemă” a satanismului este, pentru majoritatea sataniștilor, o declarație de eliberare personală de instituțiile teiste tradiționale și de restricțiile uneori arbitrare pe care le impun adepților lor, mai degrabă decât o insultă calculată îndreptată către credincioșii fideli cu intenția de a ofensa. Și, departe de a fi o simplă „lacună” sau o „farsă”, menită doar să „crească gradul de conștientizare” cu privire la ipocrizia naționalistă creștină, cererile noastre pentru acces egal în forumurile publice reprezintă o luptă legitimă pentru păstrarea adevăratei libertăți religioase.

Miza în lupta satanistă pentru libertatea religioasă este mare, iar ramificațiile rezultatelor se extind mult dincolo de cei care se identifică

drept sataniști și de cei care ni se opun în mod activ. Vom permite extinderea capacităților civice ale anumitor identități religioase, excluzându-le în același timp pe altele? Trebuie respectate revendicările de conștiință doar atunci când sunt prezentate de anumite credințe aprobate? Într-adevăr, trebuie invalidate revendicările de conștiință dacă nu sunt atașate tradițiilor supranaturaliste arhaice? Dacă oficialii publici sunt capabili să le refuze sataniștilor libertățile civile fundamentale, chiar dacă aceștia presupun în mod eronat că satanismul este o provocare și nu o identitate religioasă autentică, pe cine ar putea viza în continuare?

Există o nevoie critică de resurse utile care să poată dezamăgi publicul de concepțiile greșite despre satanism. Cea mai bună modalitate de a face acest lucru este de a educa oamenii despre ce este satanismul, mai degrabă decât să le explicăm încontinuu ce nu este. Deși Templul Satanic a fost fondat abia în 2013, o lungă istorie trasează evoluția satanismului modern, de la elaborarea poetică a lui Milton despre rebelul suprem împotriva tiraniei, la sataniștii literari ai secolului al XIX-lea, până la satanismul teatral al Bisericii lui Satan a lui Anton LaVey în anii 1960.

Prin realizarea unor istorii mai clare și mai accesibile ale satanismului modern, speranța este că un public mai larg poate începe să înțeleagă ce înseamnă cu adevărat satanismul pentru cei care îl practică. Poate că cititorilor le va deveni mai clar de ce satanismul este o identitate nenegociabilă pentru unii; de fapt, este religia lor. Și, poate, pentru o speranță și mai ambițioasă, există unii cititori, cu opinii religioase pe care le consideră diametral opuse valorilor satanice, care vor înțelege totuși că egalitatea pentru sataniști merită apărată, astfel încât să nu ne supunem răului mult mai mare al unei conștiințe religioase reglementate arbitrar. Există chiar speranța că unii, de credințe religioase tradiționale, pot afla despre satanism și pot concepe o lume în care - în circumstanțe diferite - ar putea găsi satanismul ca o sursă de confort și de comunitate.

Speranța mea este ca publicul larg să poată învăța despre satanismul modern și, chiar dacă nu s-ar identifica niciodată drept sataniști, să poată totuși vedea motivele individualiste, umaniste și pur umane ale sataniștilor din lumea reală. Poate că chiar și câțiva credincioși vor învăța despre lupta satanistă și vor ajunge la concluzia că „acolo nu ajung decât prin harul lui Dumnezeu”.

—Lucien Greaves, Cofondator și purtător de cuvânt al Templului Satanic

Salem, Massachusetts
Mai 2022

INTRODUCERE: SIMPATIE PENTRU DIAVOL

În imaginația populară, satanismul se desfășoară ca o scenă dintr-un film de groază de serie B. Imaginați-vă figuri macabre în pelerine negre, scandând „Trăiască, Satan!”, în timp ce efectuează un sacrificiu de sânge pe o pentagramă pentru Prințul Întunericului. Unii lideri bisericești și teoreticieni ai conspirației insistă că o cabală de închinători la propriu ai Diavolului pândește în umbră, nedorind nimic mai mult decât să verse chinuri asupra nevinovaților în urmărirea unei agende insidioase de dominare a lumii.

În realitate, practica satanismului este departe de aceste fantezii sinistre. Sataniștii moderni sunt nonviolenți și, în cea mai mare parte, nonteiști, ceea ce înseamnă că nu cred în existența reală a Diavolului. Mai degrabă, Satan - îngerul căzut care l-a sfidat pe Dumnezeu - este o metaforă pentru revolta împotriva superstiției și a autorității arbitrare. La fel ca antieroul din Paradisul Pierdut, sataniștii se identifică cu mândrie ca niște străini care îndrăznesc să apere cunoașterea, rațiunea și dreptatea.

Mica Carte a Satanismului își propune să risipească concepțiile greșite răspândite și teoriile conspirației despre sataniști. Pornind de la cele mai vechi origini ale Diavolului, detaliez „semnul fiarei” asupra mișcărilor culturale și istorice de-a lungul secolelor, care au influențat credințele și practicile sincere ale sataniștilor de astăzi. De nenumărate ori, cel cu cap de țap a fost făcut țapul ispășitor pentru probleme sociale, de la procesele vrăjitoarelor medievale până la panica satanică din anii 1980. Sataniștii moderni, însă, au inversat scenariul asociind Diavolul cu o identitate religioasă pozitivă și semnificativă.

Sataniștii parcurg călătorii foarte diferite pe ceea ce este considerat „Calea Mânii Stângi”. Unii sunt membri ai celor două organizații cele mai importante, Biserica lui Satan și Templul Satanic. Alții aparțin unor grupuri mici sau au o practică individualizată bazată pe o varietate de surse. Practicanții își exprimă, de asemenea, identificarea religioasă sinceră în moduri diverse, unii implicându-se în ritualuri sau activism comunitar.

În loc să încerce să definească în mod restrâns un „satanism adevărat”, această carte vă invită să înțelegeți motivațiile și valorile afirmative care sunt comune printre mulți sataniști moderni autoproclamați. Acestea includ:

Respingerea dogmei irațională, a autorității tiranice și a judecăților morale convenționale

Susținerea nonconformității, empatiei și exprimării personale - inclusiv a elementelor considerate transgresive de status quo

Urmărirea cunoașterii printr-o abordare rațională, bazată pe știință, care respinge superstiția

Legându-se de figura lui Satan ca simbol semnificativ al individualității și rebeliunii

Implicarea într-o formă de doctrină, practică, comunitate sau organizație satanică

Fiind o „cărticică”, va fi imposibil să acopăr toate variantele mișcării, inclusiv sataniștii teiști și excepționalii cu credințe mai ezoterice. În schimb, mă concentrez pe temele și persoanele cele mai relevante pentru satanism așa cum este acesta exprimat în general astăzi. După cum spune zicala, „Diavolul se ascunde în detalii” - așa că, dacă un subiect vă stârnește interesul, vă încurajez să îl examinați mai departe prin intermediul surselor din Bibliografia Selectată.

Acum este momentul să renunțăm la stereotipurile malefice despre sataniști și să aruncăm o privire sinceră asupra istoriei și ideilor mișcării de-a lungul veacurilor. În spiritul lui Lucifer, adversarul, sper că veți fi inspirați de valorile afirmative ale satanismului, care se opun cu curaj nedreptății și pledează pentru nonconformism, cercetare liberă și libertate personală.

Ave Satanas!

PARTEA ÎNTÂI:

VĂ ROG SĂ-MI PERMITEȚI SĂ MĂ PREZINT

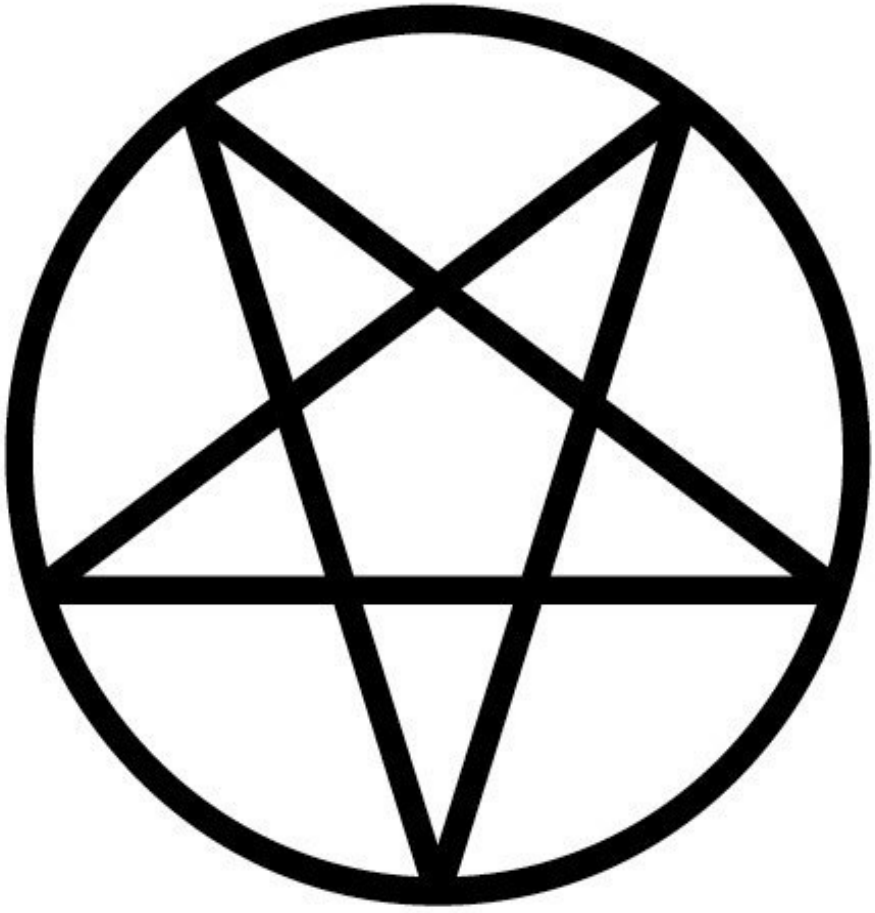

PREDECESORII DIAVOLULUI

De când oamenii au putut să-și spună unii altora povești, au existat povești despre spirite malefice și haotice. Lumea era plină de evenimente tulburătoare pe care oamenii nu le puteau înțelege - fie că era vorba de foamete cauzată de boli sau de decese din cauze interne misterioase. Pentru a explica cele mai înfricoșătoare elemente ale vieții, culturile din întreaga lume au dezvoltat ideea unor ființe supraomenești care uneori se hrăneau cu umanitatea și provocau nenorociri. Ca mijloc de a contracara aceste forțe răuvoitoare, mulți au invocat protecția zeilor binevoitori prin rugăciuni și ritualuri. Astfel de tradiții spirituale timpurii au ajutat, de asemenea, la menținerea ordinii sociale: ori de câte ori exista un conflict, cei aflați la putere puteau da vina pe demoni.

Culturile și religiile din întreaga lume au imaginat de mult timp figuri asemănătoare Diavolului - de la zeii mayași ai morții care stăpâneau peste o lume subterană înfricoșătoare, până la Yanluo Wang din China, care judeca decedații în fața porților Iadului. Rădăcinile satanismului, însă, sunt înrădăcinate în caracterul lui Satan în teologia iudeo-creștină. Însă Prințul Întunericului nu a fost creat în vid: conceptualizarea sa s-a inspirat din numeroase credințe și folcloruri, iar aceste influențe au fost încrucișate și elaborate de-a lungul secolelor pentru a forma Diavolul pe care îl cunoaștem astăzi.

În special, religiile Orientului Apropiat antic au modelat în mod direct dezvoltarea Satanului biblic. Miturile babiloniene și canaanite vorbeau despre un zeu creator care s-a luptat cu un monstru marin, iar o variantă a acestei narațiuni a apărut ulterior în povestea biblică a Leviatanului. Egiptenii aveau un panteon bogat de zeități ambigue din punct de vedere moral, ceea ce înseamnă că fiecare zeu avea calități atât de bine, cât și de rău. Set - zeul violenței și al dezordinii - s-a apropiat mai mult de acesta din urmă și probabil a inspirat personificarea lui Satan. Egiptenii antici au conceput, de asemenea, o lume subterană asemănătoare Iadului numită duat, unde sufletele erau judecate după moarte. Anubis cu cap de șacal cântărea inimile umane pe o pană, iar cele mai grele erau torturate și consumate de foc sau de demoni flămânzi.

În mod similar, grecii antici aveau zei ambigui din punct de vedere moral și credeau că morții erau transportați peste râul Styx către lăcașul subteran al lui Hades. Multe dintre calitățile vizuale ale lui Satan pot fi atribuite lui Pan,

zeul fertilității și păstorilor, asemănător unei capre, care se deda plăcerilor carnale în sălbăticie.

Poate că cel mai apropiat strămoș al Diavolului provine din Zoroastrism, care este cea mai veche religie înregistrată care concepe lumea în termeni dualiști (opoziția eternă dintre bine și rău și Rai și Iad). Profetul persan Zoroastru, sau Zarathustra, a propovăduit despre un zeu creator suprem, Ahura Mazda, care reprezenta bunătatea și lumina și era susținut de zeități cerești. Antiteza sa era distructiva Angra Mainyu, sau Ahriman, care locuia în întuneric cu armata sa demonică și uneori apărea sub forma unui șarpe. Zoroastrismul învăța că oamenii aveau liber arbitru și puteau alege pe care dintre cei doi să-l urmeze. Cei care îl aclamau pe Ahriman erau condamnați să cadă într-un întuneric etern al „mâncării rele și al lamentărilor”.

GENEZA LUI SATAN ÎN BIBLIE

De-a lungul timpului, acest panteon de progenitori spirituali întunecați a contribuit direct și indirect la apariția Satanului iudeo-creștin. Deși conceptul de Diavol a ajuns să fie parte integrantă a interpretărilor creștine ale Bibliei, este dificil să găsești o descriere coerentă a biografiei, personalității și rolului său în cărțile acesteia. Mai degrabă, povestea lui Satan a fost alcătuită de-a lungul mileniilor, pe măsură ce teologii și scriitorii au cercetat referințele împrăștiate din pasajele biblice și le-au reinterpretat prin prisma altor doctrine și legende.

Satana își face debutul în textele care au format Biblia ebraică, sau Tanakh, scrisă aproximativ între anii 1200 și 165 î.Hr. (Vechiul Testament creștin conține aproape aceleași materiale, dar aranjate într-o ordine diferită.) În aceste lucrări timpurii, el nu este puternicul conducător al Iadului, ci doar un slujitor angelic al lui Yahweh, Dumnezeul lui Israel și al lui Iuda. Numele lui Satana este derivat din rădăcina ebraică śtn, care se referă la cineva care acționează ca adversar sau acuzator. În loc să descrie un individ numit Satana, Biblia ebraică a folosit substantivul hassatan („satanul”) pentru a însemna un adversar, precum și pentru a descrie orice înger într-un rol de opoziție.

În cartea Numeri, Yahweh îl trimite pe „satan” să blocheze calea lui Balaam, un profet neisraelit care pornește într-o călătorie în opoziție cu voința divină. Emisarul angelic blochează calea măgarului lui Balaam, care abate de la cale și se întinde pentru a evita inamicul invizibil. Întrucât Balaam nu-l poate vedea pe Satan, profetul se înfurie și își biciuiește animalul pentru că este un „măgar deștept”. Atunci „satan” se dezvăluie și își explică rolul divin de adversar. Uimit, Balaam se pocăiește și este de acord să facă așa cum îi poruncește Domnul.

În cartea lui Iov, Hassatan este un ofițer în consiliul ceresc al lui Yahweh și își demonstrează pentru prima dată rolul de obiector. „Satanul” pune la îndoială dacă Iov, cel devotat și prosper, Îl slujește pe Domnul doar pentru că omul este binecuvântat cu favoare divină. Cu permisiunea Domnului, „Satanul” îi testează credința lui Iov luându-i averea, ucigându-i copiii într-un vânt puternic și provocându-i răni pe tot corpul. În ciuda imensei sale suferințe, Iov rămâne loial lui Dumnezeu, iar norocul său este restaurat, dovedind că Hassatan greșește.

Satan devine un nume propriu în Noul Testament, care a fost scris aproximativ între anii 50 și 100 d.Hr. Scripturile descriu un singur adversar care încă operează sub control divin, dar care acum are un rol mai mare și mai puternic ca dușman al lui Isus Hristos și al omenirii. Diavolul i se arată Fiului lui Dumnezeu în timpul postului său în pustie și îl ispitește să transforme pietrele în pâini. Mai târziu, Diavolul îl duce pe Isus pe vârful unui munte și îi promite putere lumească dacă se închină lui Satan. De fiecare dată, Isus strigă: „Pleacă de tine, Satano!” și îl alungă pe ispititorul său.

Cartea Apocalipsa oferă cea mai completă relatare despre Satana ca vestitor al răului, portretizându-l prin viziunile terifiante ale războiului apocaliptic pe care îl poartă împotriva lui Dumnezeu și a îngerilor săi. Diavolul apare în forma hidoasă a unui mare dragon roșu și dă autoritate unei fiare care vine din mare și uneia care vine de pe pământ. Acesta din urmă are două coarne și este descris ca profetul fals asociat cu numărul 666. (Deși majoritatea oamenilor cred că este numărul Diavolului, 666 era numărul fiarei și se potrivește în numerologia ebraică cu semnificația lui Nero, crudul împărat roman care i-a persecutat pe primii creștini.) La sfârșitul Apocalipsei, arhanghelul Mihail îl învinge pe Satana și îl aruncă din Rai. Diavolul este legat timp de o mie de ani, apoi este eliberat pentru scurt timp și duce o bătălie finală împotriva lui Dumnezeu. În cele din urmă, Satana și demonii săi sunt învinși și aruncați în lacul de foc și pucioasă pentru a petrece acolo veșnicia.

Caracterul lui Satan este abia schițat în Biblie. Multe idei acum răspândite despre originile și faptele sale rele au fost dezvoltate ulterior prin texte extrabiblice, tratate teologice și povești populare și morale. De exemplu, în tradiția evreiască, șarpele viclean care o ispitește pe Eva este pur și simplu un șarpe vorbitor. Cu toate acestea, începând cu secolul I d.Hr., unii creștini au reinterpretat cartea Genezei pentru a sugera că șarpele era Diavolul deghizat, ademenindu-i pe Adam și Eva să guste din fructul pomului cunoașterii.

Această lectură retroactivă a Scripturilor ajută la explicarea unui paradox: dacă Dumnezeu este omnipotent și în întregime bun, atunci de ce există suferință în lumea pe care a creat-o și are puterea de a schimba? Creștinii pot accepta această contradicție dând vina pe Satana pentru că îi duce pe nevinovați în rătăcire. Întrucât oamenii au liber arbitru, ei pot decide să-l urmeze pe Diavol în răutate. Cu toate acestea, creștinii cred că Satana nu este egalul lui Dumnezeu și poate opera doar în limitele stabilite de voința sa divină. Cu alte cuvinte, Dumnezeu îi permite ticălosului să se distreze pe Pământ o vreme, dar Diavolul va fi inevitabil învins și închis în Iad.

Spre deosebire de această narațiune dominantă, un satanist modern poate lua în considerare aceleași pasaje din Geneză și le poate interpreta metaforic dintr-un punct de vedere feminist, care îi dă putere. Această interpretare alternativă sugerează că Eva se considera egală cu soțul ei și a căutat cunoaștere refuzată pe nedrept de Dumnezeu. Mâncând cu curaj din fruct, ea a refuzat să fie subjugată de o autoritate arbitrară. Din această perspectivă, Eva ar trebui lăudată pentru că a ascultat cuvintele înțelepte ale Diavolului și s-a apărat, în loc să fie disprețuită pentru „păcatul ei originar”.

Pe lângă Diavolul însuși, există și alte câteva figuri din tradiția iudeo-creștină care sunt legate de satanism:

Anticristul (dușmanul cel mare al lui Isus) este menționat în Prima și a Doua Epistolă a lui Ioan din Noul Testament, iar povestea vieții sale este elaborată în tratatele medievale timpurii. În general, Anticristul este considerat o încarnare a lui Satan, sau fiul său, sau căpetenia armatei sale. Falsul profet se prezintă drept Mesia, înșeală omenirea și domnește asupra lumii pentru o scurtă perioadă de timp, până când este învins la a Doua Venire a lui Hristos.

Lilith, o demonă feminină din folclorul iudaic, este cunoscută ca prima soție a lui Adam, care a refuzat să i se supună. Alte legende spun că și-a sfidat soțul și s-a cuplat cu arhanghelul Samael sau a devenit consoarta lui Satan. La sfârșitul secolului al XIX-lea, unii scriitori și filozofi au lăudat-o pe Lilith pentru independența și sexualitatea ei neînfricată. Astăzi, mulți sataniști o consideră un simbol feminin pozitiv.

Islamul își are originea în secolul al VII-lea, iar o parte din teologia sa poate fi urmărită în iudaism și creștinism. Coranul îl prezintă pe Iblis, sau Shaitan - liderul demonilor grotești și ispititorul oamenilor - ca un iritant minor pentru Allah și a fost condamnat la Iad pentru neascultare. Mai târziu, Iblis a primit permisiunea de la Allah să încerce să-l inducă în eroare pe Adam și pe urmașii săi, dar nu a avut niciodată putere asupra lor. Islamul are și o figură a Anticristului numită Dajjal, un Mesia înșelător, orb de ochiul drept.

Este important de menționat că majoritatea sataniștilor nu cred în existența niciuneia dintre aceste figuri supranaturale, darămite să le venereze. Indiferent de situație, sataniștii pot găsi perspective într-o analiză diabolică a materialelor biblice care infirmă narațiunea creștină cu care mulți au crescut. Recitirea Scripturilor îi poate ajuta să contextualizeze un univers care s-a simțit impus asupra lor și să găsească rezolvare în Diavol și camarazii săi infernali.

CARE ESTE NUMELE LUI SATAN?

Rădăcina ebraică a cuvântului Satan, śtn, era de obicei tradusă în greacă prin diabolos, „acuzator” sau „calomniator”. Când diabolos a fost în cele din urmă tradus în engleză, a apărut cuvântul „Diavolul”. Astăzi, în uzul comun, „Satan” și „Diavolul” sunt folosiți interschimbabil.

În jurul secolului I, „Lucifer” a devenit cunoscut ca numele primordial al lui Satan înainte ca acesta să fie alungat din Rai. Un pasaj din cartea lui Isaia se referă la căderea unui rege al Babilonului: „Cum ai căzut din Cer / O, Luceafăr, fiu al Zorilor!... în adâncurile gropii.” Tradus în latină din versiunea greacă a Vechiului Testament, „Luceafăr” sau „Luceafăr” devine Lucifer sau „aducător de lumină” (un nume asociat și cu corpul ceresc pe care romanii îl numeau Venus). Teologii au legat aceste două replici de un comentariu al lui Isus din Luca - „L-am văzut pe Satan căzând ca un fulger din Cer” - formând o poveste de fundal despre cum Lucifer și îngerii săi rebeli au pus la cale o lovitură de stat eșuată împotriva lui Dumnezeu. Mult mai târziu, scriitorii romantici din secolul al XIX-lea au găsit inspirație în această poveste și au reformulat-o pentru a-l înfățișa pe Satan ca un antierou glorios care s-a ridicat împotriva tiraniei Raiului.

În Evul Mediu, însă, Lucifer era uneori tratat ca o entitate separată și distinctă de Diavol. Mai târziu, unele grupuri ezoterice din secolele al XIX-lea și al XX-lea l-au văzut pe Lucifer ca pe o entitate pozitivă, iar pe Satan ca pe una negativă, sau au crezut că cei doi reprezintă tendințe umane diferite. Unii sataniști moderni fac distincții similare și preferă să se autoidentifice drept luciferieni. Dar, în cea mai mare parte, Lucifer este identificat ca fiind Satana cel mândru în Biblie și în literatura despre căderea sa din Rai.

Aici povestea se complică. Diavolul este asociat cu alte nume infernale, unele dintre ele fiind confundate cu figuri mitologice întunecate din Orientul Apropiat antic. Poate ați auzit de Belzebub („Stăpânul mușchilor”), Leviatan, Mefisto și Belial.

Texte diferite – Biblia, piesele medievale, grimoarele demonice – au concepții diferite sau fluide despre aceste nume diabolice și relațiile lor reciproce. Nu există suficiente pagini în această carte pentru a parcurge etimologia fiecăruia, așa că este suficient să spunem că apelativele sunt uneori folosite pentru a specifica alter ego-urile lui Satan, dar de obicei se referă la agenții sau locotenenții săi demonici. Ideea principală comunicată

de aceste nume este că spiritele malefice erau organizate în spatele unui lider malefic și intrau în lume sub comanda sa pentru a face ravagii.

VORBIND DESPRE DIAVOL: NUMEROASELE NUME ALE LUI SATAN

Dincolo de cele prezentate în această secțiune, există multe alte porecle colorate și îndrăgitoare pentru îngerul nostru căzut. Aceste porecle includ:

Diavolul

Lucifer

Belzebub („Stăpânul muștelor”)

Leviatan

Mefistofel

Mamona

Mastema

Belial

Baal

Azazel

Abaddon

Apolion

Asmodeus

Astarot

Prințul Întunericului

Părintele minciunilor

Înșelătorul

Bătrân Excitat

Bătrânul Scratch

Bătrânul Nick

Bătrân Păros

CUM ARATĂ SATAN?

Pentru a se costuma în Satan de Halloween, o persoană ar trebui probabil să se vopsească pe față cu roșu și să-și lege coarnele, să-și lege o pelerină, să-și prindă o coadă lungă și ghimpată și să țină o furcă. Însă Diavolul are tot atâtea fețe câte nume are, iar identitatea sa vizuală reflectă modul în care oamenii l-au contemplat de-a lungul timpului.

Biblia nu detaliază înfățișarea lui Satan, așa că artiștii din Evul Mediu timpuriu s-au inspirat dintr-o varietate de surse pentru a-și imagina trăsăturile fizice. Cartea Apocalipsa descrie întruparea lui Satan ca un dragon stacojiu cu coarne - calități care au devenit semnături ale Bătrânului Excitat. Set, predecesorul egiptean al Diavolului, era asociat în mod similar cu șerpii și reprezentat în roșu pentru a transmite căldura arzătoare a deșertului. Cu limba sa legănândă și șerpii ieșind din corpul său, un zeu egiptean minor al fertilității, pe nume Bes, ar fi putut, de asemenea, să ofere inspirație.

Dragonul roșu din Apocalipsa, văzut ca o încarnare a lui Satan.

Prima reprezentare cunoscută a lui Satan este un mozaic din anul 520 d.Hr. de la Sant'Apollinare Nuovo din Ravenna, Italia. Înfățișat ca un înger aureolat, el stă la stânga lui Isus cu un grup de capre în fața lui. Un înger stă la dreapta lui Hristos, în spatele unei turme de oi. Lucrarea face referire la mărturisirea Evangheliei după Matei că Isus va separa oile de capre în Ziua Judecății. Fiarele cu coarne reprezintă păcatul și neascultarea, așa că sunt trimise de partea lui Satan.

Din acest motiv, Satana este adesea înfățișat alături de capre sau ca o zeitate cu coarne și copite. Legătura este întărită de cartea Leviticului, care descrie cum o țap a luat asupra ei păcatele israeliților și a fost aruncată peste o stâncă, devenind primul țap ispășitor. Artiștii medievali credeau că Diavolul era făurit din aceeași pânză ca zeul pastoral grec Pan, așa că l-au desenat ca o fiară la fel de lascivă și păroasă. Cernunnos, zeul celtic desfrânat al pădurii, ar fi putut influența, de asemenea, reprezentările celui cu coarne. În cele din urmă, Satana este asociat cu Baphomet, un zeu asemănător unei capre, pe care îl vom întâlni în secțiunea următoare.

Cât despre furca diavolului, aceasta amintește de tridentul folosit de Poseidon, zeul grec al mării. Crucea înaltă a lui Muiredach din secolul al X-lea, aflată într-o mănăstire în ruine din Irlanda, este probabil prima sculptură care îl înfățișează pe Satana folosind o furcă pentru a-i mâna pe cei condamnați în Iad și a-i tortura. Țăranii s-ar fi putut identifica cu această imagine pastorală, deoarece foloseau unelte similare pentru a-și împinge animalele de la fermă.

Majoritatea oamenilor erau analfabeți în Evul Mediu și, prin urmare, au învățat despre doctrina creștină din sculpturi, vitralii și mozaicuri. Dând o față Înșelătorului, liderii bisericii au putut personifica și comunica noțiunea abstractă a răului - și să întărească credința în Diavol. Ei i-au încurajat pe artiști să-l înfățișeze pe Satana ca fiind opusul înspăimântător al Dumnezeului beatific: o fiară țipătoare și senzuală învăluită în întuneric, de obicei cu aripi de liliac, blană, colți, gheare, coarne și copite. De exemplu, în tripticele lor Judecata de Apoi din secolul al XV-lea, Giotto, Fra Angelico și Hans Memling l-au pictat pe Diavol ca un monstru cu pielea neagră care devorează suflete pierdute care se prăbușesc în focul iadului.

Odată cu izbucnirea Iluminismului, o mișcare din secolele al XVII-lea și al XVIII-lea care a valorizat știința și raționalitatea, majoritatea oamenilor nu l-au mai considerat pe Satana o manifestare imediată a unei puteri supranaturale de care să se teamă în viața de zi cu zi. În schimb, mulți artiști l-au desenat ca pe un rebel care s-a opus cu vitejie autorității ecleziastice. Artiștii din secolul al XIX-lea, Eugène Delacroix și William

Blake, și-au arătat simpatia pentru Diavol ilustrându-l ca pe un erou clasic musculos. Alte opere de artă din această perioadă l-au înfățișat pe Satana sub forma unui bătrân amabil sau a unui șarlatan elegant. Diavolul a fost imaginat și ca o figură atractivă din punct de vedere sexual, în special în sculptura lui Guillaume Geefs din 1848, Lucifer din Liège: îngerul tonifiat și cu aripi de liliac este aproape gol și își trece o mână seducător prin părul lung. Astăzi, iconografia lui Satana acoperă o gamă largă de influențe din secolele trecute - și poate chiar să ia forme drăguțe sau kitsch.

CARE SUNT SIMBOLURILE SATANISMULUI?

Satanismul modern este asociat cu simboluri precum pentagrama și numărul 666 (discutat la pagina 27), care pot fi găsite pe bijuterii, tatuaje, coperți de albume, haine gotice, decorațiuni interioare și multe altele. Întrucât satanismul este o religie sincretistă, simbolismul său a apărut de-a lungul timpului dintr-o varietate de surse, inclusiv demonologie, alchimie și alte sisteme de credință. Pentru mulți sataniști, aceste „semne ale fiarei" întruchipează șocul sau blasfemia, precum și o declarație a independenței lor personale față de superstiție. Astfel de simboluri sunt adesea purtate sau afișate cu mândrie pentru a exprima o identificare religioasă și a contextualiza propriile narațiuni de viață ale sataniștilor.

Pentagrama inversată. Steaua cu cinci colțuri, sau pentagrama, este un simbol întâlnit în numeroase culturi din întreaga lume, inclusiv în culturile Japoniei și Greciei, precum și în religii precum păgânismul modern și Wicca. Încă din cele mai vechi timpuri, aceasta a denotat calități pozitive, cum ar fi bunăstarea. Ocultistul din secolul al XIX-lea, Éliphas Lévi, a scris că atunci când pentagrama este inversată (astfel încât cele două vârfuri se proiectează în sus), simbolul seamănă cu un cap de țap cu două coarne și o barbă triunghiulară - o reprezentare a răului. Datorită conjecturilor lui Lévi, pentagrama inversată a devenit inextricabil legată de satanism și este probabil cel mai cunoscut simbol al său astăzi.

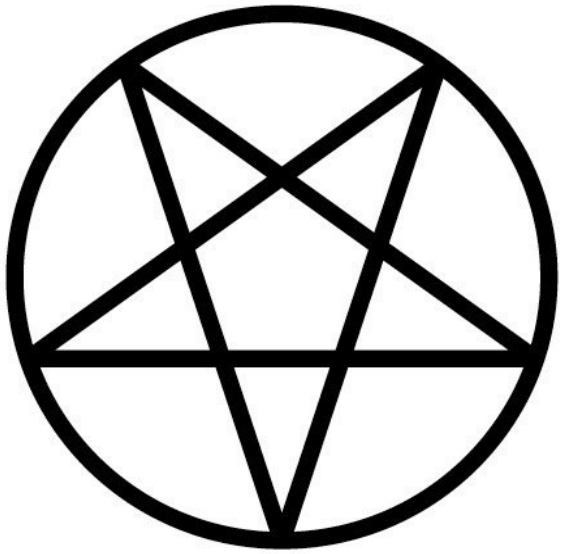

Pentagrama inversată

Țapul Sabatic, sau Baphomet. În cartea sa din 1856, Dogme et Rituel de la Haute Magie, Lévi a desenat o imagine a Țapului Sabatic, care a devenit ulterior un simbol notabil al satanismului. Cunoscută și sub numele de Baphomet sau Țapul lui Mendes, zeitatea este un țap umanoid androgin înaripat, cu sâni, aripi întunecate, o torță între coarne care reprezintă cunoașterea, o pentagramă verticală pe frunte și un caduceu care se ridică din inghinal. Brațul drept este ridicat, în timp ce cel stâng este îndreptat în jos, referindu-se la dictonul hermetic „precum sus, așa și jos". Pentru Lévi, Baphomet simboliza echilibrul contrariilor: uman și animal, masculin și feminin, bine și rău. Ocultistul de la începutul secolului al XX-lea, Aleister Crowley, a adoptat ulterior simbolul în religia sa thelemică pentru a reprezenta uniunea forțelor opuse. Baphomet-ul lui Lévi a fost folosit și ca imagine sursă pentru Diavol în pachetul de tarot Rider-Waite din 1909. Mai târziu, personajul cu cap de țap a devenit o icoană semnificativă pentru sataniști și a preluat un rol principal în activismul Templului Satanic. (Mai târziu în această carte, acest subiect, precum și originile medievale ale lui Baphomet, vor fi discutate în continuare.)

Țapul sabatic

Capul de țap într-o pentagramă inversată. În lucrarea sa din 1897, Clef de la magie noire, ocultistul francez Stanislas de Guaïta a desenat o pentagramă inversată într-un cerc, suprapusă peste un cap de țap. Sigiliul conține cuvintele „Samael” și „Lilith”, iar scrierea exterioară înseamnă „Leviathan” în ebraică. Anton LaVey a văzut imaginea fără numele din interior în lucrarea lui Maurice Bessy, „A Pictorial History of Magic and the Supranatural” (1964), și a reprodus-o pe coperta cărții „The Satanic Bible” (1969). Această versiune a devenit cunoscută sub numele de Sigiliul lui Baphomet și este însemnul oficial al Bisericii lui Satan. Alți sataniști au folosit variații ale designului lui de Guaïta pentru a-și reprezenta afilierea. Sigla Templului Satanic, de exemplu, este un cap de țap încoronat de o torță aprinsă într-o pentagramă îndreptată în jos, cu numele organizației tipărit în cerc.

Cap de țap într-o pentagramă inversată

Crucea Leviatanului sau Sigiliul Pietrei de Pucioasă. Simbolul alchimic antic pentru pucioasă (archaic pentru sulf) este combinația unui semn infinit (∞) și a unei cruci duble (‡). Acest element chimic este legat de Satana, deoarece Dumnezeu l-a aruncat într-un lac de foc și pucioasă, conform cărții Apocalipsa. Mai mult, scriitori influenți precum Dante Alighieri au descris Iadul ca un lăcaș arzător și sulfuros, asemănător unui izvor termal sau unui vulcan. LaVey a plasat acest sigiliu, pe care l-a numit Crucea Leviatanului, deasupra celor Nouă Declarații Satanice din Biblia Satanică.

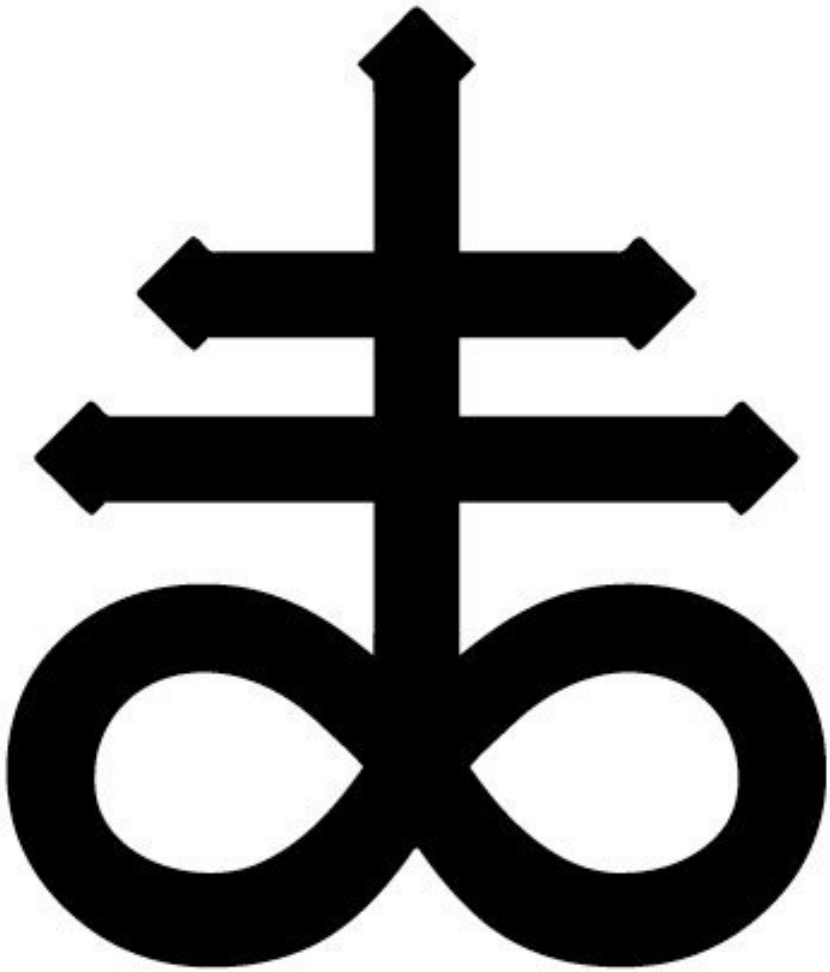

Crucea Leviatanului

Sigiliul lui Lucifer. Acest design asemănător unui potir a fost documentat pentru prima dată în Grimoirium Verum (Grimoirul Adevărului) din secolul al XVIII-lea, care a fost scris ca un ghid practic pentru invocarea demonilor precum Lucifer, Belzebub și Astaroth. Designul vizual a servit ca instrument de invocare în timpul unui ritual. Întrucât sigiliul se presupunea că acorda prezența și puterea lui Lucifer, a devenit un simbol preferat de sataniști.

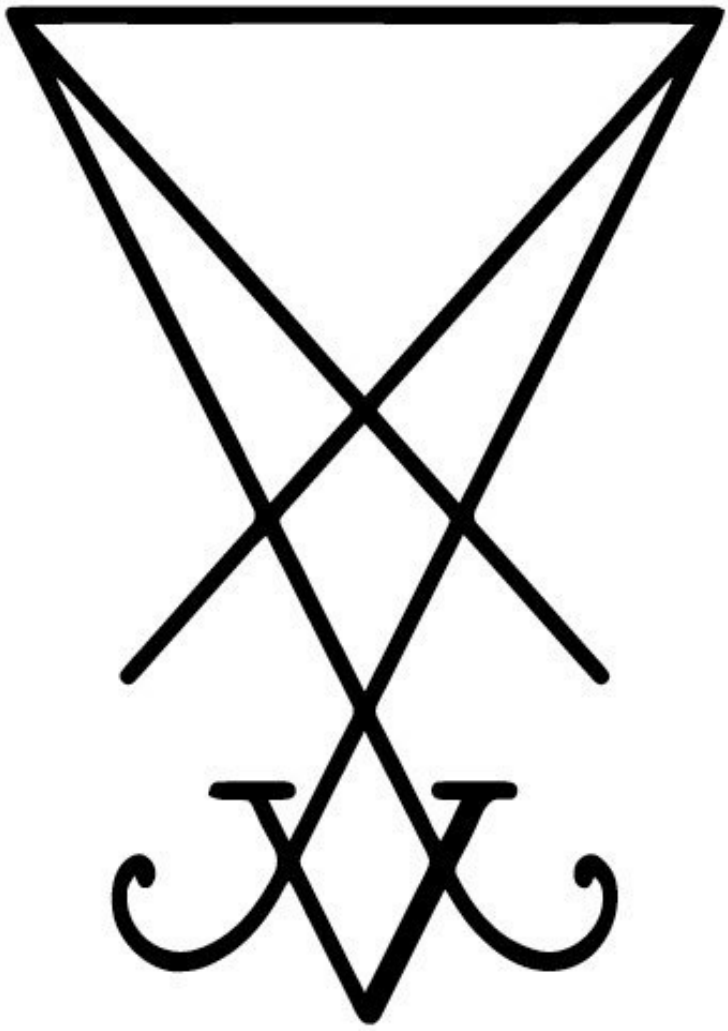

Sigiliul lui Lucifer

Cruce inversată. Un simbol poate avea mai multe semnificații în funcție de fundamentele culturale sau filozofice ale cuiva. Pentru unii creștini, aceasta este Crucea Sfântului Petru sau Crucea Petrină. Pentru ei, reprezintă smerenia apostolului Petru, care a cerut să fie răstignit cu susul în jos pentru că se simțea nedemn să moară în același mod ca Hristos. Cu toate acestea, simbolurile nu au o definiție statică sau intrinsecă. În contextul satanismului, un crucifix inversat simbolizează respingerea doctrinelor iudeo-creștine autoritare și negarea superstiției și a judecății. Sataniștii ar putea purta unul pentru a reprezenta valorile lor afirmative de scepticism științific și eliberare de dogmă. Poate că primul care a prezentat simbolul în acest context a fost Eugène Vintras, un excentric lider de cult din secolul al XIX-lea, care purta o robă marcată cu o cruce gigantică inversată. Se zvonea că Vintras lua parte la ritualuri demonice, iar Lévi a comentat că utilizarea semnului de către Vintras sugera înclinațiile sale satanice.

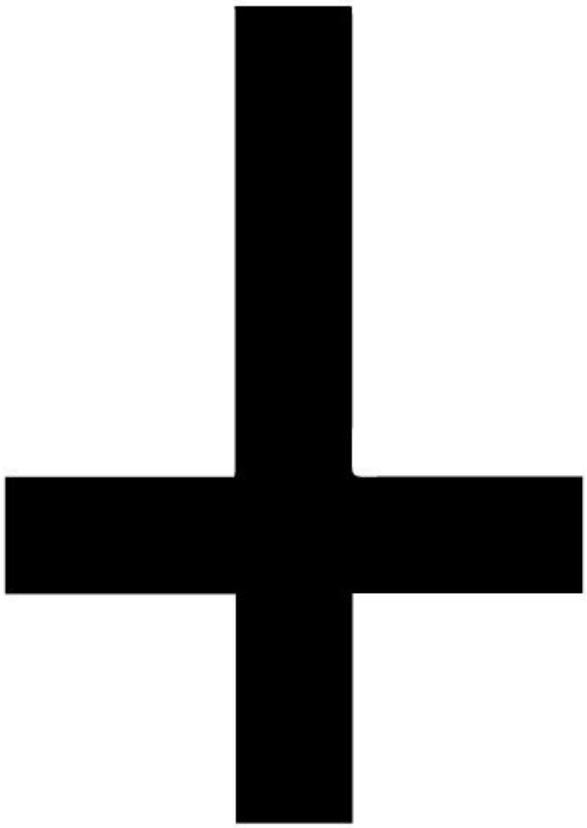

Crucea inversată

PARTEA A DOUA:

SATANISMUL ISTORIC - DIN EVUL MEDIU PÂNĂ LA ÎNCEPUTUL SECOLULUI AL XX-LEA

ANTI-SATANISMUL MEDIEVAL ȘI CAVALERII TEMPLIERI

Pe măsură ce creștinismul s-a răspândit în Europa în Evul Mediu, credința tot mai mare într-un Dumnezeu atotputernic a fost însoțită de o teamă crescândă față de puterile demonice aliniate împotriva Domnului și a adepților săi. Credincioșii îl considerau pe Diavol nu ca pe un principiu abstract, ci ca pe o ființă spirituală activă care putea provoca daune reale în viața lor. Ei se temeau că Satana ar putea atrage nevinovații în păcat și să-i condamne la ceea ce creștinii credeau cu adevărat că este suferința veșnică în Iad.

Termenii în limba engleză „satanism” și „satanist” apar pentru prima dată în documente din secolul al XVI-lea. Cu toate acestea, cu mult înainte de această perioadă, misionarii medievali au promovat ideea de „antisatanism”, ceea ce înseamnă că acuzau adesea alte credințe sau minorități că sunt în legătură cu Vechiul Scratch. Oricine nu se încadra în definiția misionarilor privind evlavia - inclusiv păgâni, evrei și musulmani - putea fi considerat un închinător al Diavolului. În plus, mulți creștini erau convinși că propria lor denominațiune urma adevăratul cuvânt al lui Dumnezeu, în timp ce grupurile disidente erau eretici. Drept urmare, nu era neobișnuit ca catolicii, protestanții, catarii și anabaptiștii să se acuze unii de alții pentru că se apropiau de Înșelător.

Până în secolul al XII-lea, ecleziasticii foloseau mijloace agresive pentru a-și extinde și menține dominația spirituală, inclusiv războaiele religioase ale cruciadelor. Mai mult, Papa Inocențiu al III-lea a înființat în 1199 instituția Inchiziției la nivel bisericesc pentru a eradica și pedepsi ereticii. Fiind personificarea răului, Diavolul devenea în mod natural țapul ispășitor pentru orice respingeau cei aflați la putere. De exemplu, în secolul al XIII-lea, s-au răspândit zvonuri despre „luciferienii” germani care se angajau în blasfemii, cum ar fi defecarea pe pâine sacramentală. Deși nu au existat niciodată dovezi ale unei astfel de venerații a Diavolului, aceste afirmații au avut repercusiuni reale în discreditarea și ostracizarea grupurilor heterodoxe.

În 1128, Papa Honorius al II-lea a aprobat un nou ordin militar numit Cavalerii Templieri, împuternicindu-i să protejeze pelerinii care călătoreau în Țara Sfântă în timpul cruciadelor. Pe măsură ce timpul trecea, veneratul ordin creștin a acumulat tot mai multă independență și bani, chiar dacă părți din teritoriile pe care trebuiau să le protejeze căzuseră înapoi în mâinile musulmanilor. Atenție la bogăția Cavalerilor Templieri, regele

Franței, Filip al IV-lea („Filip cel Frumos”), le-a ordonat inchizitorilor săi să aresteze toți templierii în 1307. Prin urmare, ordinul a fost desființat, iar proprietățile lor confiscate, iar majoritatea cavalerilor au fost arși pe rug.

Înainte de a-i executa, inchizitorii au extras mărturisiri blasfeme de la Cavalerii Templieri, fără dovezi care să le confirme. Sub tortură, soldații au recunoscut că au călcat în picioare și au scuipat crucea, că au participat la sodomie și că au avut întâlniri cu Lucifer sub forma unei pisici negre. Documentele instanței menționau, de asemenea, că venerau un idol bărbos cu două sau trei fețe, pe care îl numeau Baphomet. Cel mai probabil, acest nume era o versiune coruptă a lui Mahomed, un vechi cuvânt francez pentru Mohamed. Cinci secole mai târziu, Éliphas Lévi l-a desenat pe Baphomet drept Țapul Sabatic, referindu-se la propaganda care îi prezenta pe templieri într-o lumină diabolică; acesta a devenit un simbol satanic semnificativ (vezi Partea întâi).

„INFERNUL” LUI DANTE ȘI PACTUL LUI FAUST

Caracterizarea lui Satan a continuat să evolueze în timpul Renașterii Europene, o perioadă de renaștere artistică care a durat din secolul al XIV-lea până în secolul al XVII-lea. Diavolul se află literalmente în centrul Infernului, prima secțiune a poemului epic al lui Dante Alighieri din 1320, Divina Comedie. Fantoma poetului Virgil îl ghidează pe narator la poarta Iadului, pe care este inscripționată: „Părăsiți orice speranță, voi care intrați aici!”. Aceștia călătoresc prin cele nouă cercuri din ce în ce mai înguste ale Iadului și sunt martori la pedepsele aplicate păcătoșilor de la fiecare nivel. (De exemplu, lacomii sunt condamnați la al treilea inel; trăiesc într-o grămadă de gunoaie urât mirositoare și sunt atacați de Cerber, câinele cu trei capete.) Al nouălea cerc găzduiește trădători, iar cel mai mare trădător al lui Dumnezeu - Satan - se află chiar la fund, imobilizat până la piept într-un lac de gheață. Într-o abatere semnificativă de la viziunea medievală despre Satan ca o forță malefică terifiant de activă, Dante și l-a imaginat ca o creatură nenorocită și neputincioasă care plânge singură în frig.

Renașterea a dat naștere și unei narațiuni influente despre încheierea unui pact cu Diavolul. Iterații similare apăruseră mai devreme în Evul Mediu, dar povestea este cea mai faimoasă legată de biografia lui Johann Georg Faust, un mag itinerant din secolul al XVI-lea care a câștigat faimă pentru trucurile sale magice. După moartea personajului istoric Faust, autorii au născocit povești despre cum și-a vândut sufletul lui Satan pentru puteri și plăceri lumești. Cele mai cunoscute dintre aceste drame sunt Doctor Faustus (1604) de Christopher Marlowe și Faust (1808–1832) de Johann Wolfgang von Goethe.

În majoritatea relatărilor, Faust este un învățat care tânjește să cunoască secretele Cerului și ale Pământului. Își jură sufletul lui Mefisto, mesagerul Diavolului, semnându-și numele cu sânge. Mefisto îl poartă apoi pe Faust în aventuri palpitante și senzuale prin tărâmuri. Poveștile renascentiste au o tonă morală: la sfârșitul lui Faust al lui Marlowe, protagonistul este târât de pe scenă în Infern. Cu toate acestea, scriitorii iluminiști l-au imaginat pe Faust ca pe un om curios, inteligent și eroic. În repovestirea lui Goethe, omul și-a dat sufletul, a pornit în aventuri în locuri îndepărtate - și totuși a ajuns în Rai. Tropul despre încheierea unui pact cu Diavolul rămâne popular astăzi și poate fi văzut în filme, seriale TV și romane contemporane.

POSESIUNI DEMONICE ȘI EXORCISME

Deși Faust și-a dat de bunăvoie sufletul, există o altă narațiune despre inocenți care sunt învinși fără voie de Diavol sau de unul dintre demonii săi. Semnele posedării demonice includ blasfemii mârâite sau țipete, distorsionarea feței, ieșirea din orbite a ochilor, contorsionarea membrelor sau vărsăturile abundente. Întrucât chiar și cei pioși își puteau avea corpurile ocupate demonic, cei posedați nu ar fi considerați vinovați moral sau responsabili pentru acțiunile lor în această stare chinuitoare.

Multe culturi din întreaga lume au o tradiție spirituală de alungare a demonilor sau a spiritelor rele dintr-un corp printr-un ritual cunoscut sub numele de exorcism. Versiunea creștină datează din vremea lui Isus, Biblia vorbind despre el alungând spiritele rele din cei posedați. Termenul „exorcist” a apărut la începutul secolului al II-lea pentru a descrie un membru al bisericii care putea invoca puterea lui Dumnezeu pentru a-l alunga pe Diavol sau pe demoni. Exorcistul putea folosi rugăciuni, un crucifix, apă sfințită sau alte materiale consacrate pentru a-l alunga pe ocupantul ilegal.

Deși exorcismele au atins apogeul în epoca proceselor vrăjitoarelor (descrise în continuare), acestea sunt încă practicate cu seriozitate și astăzi. Necreștinii ar putea considera acest obicei drept o scenetă inofensivă de dragul eliberării psihologice. Cu toate acestea, practica poate deveni mortală atunci când oamenii rătăciți o iau în propriile mâini. De exemplu, în 2019, un băiat de șase ani din Arizona a fost înecat de tatăl său, care a încercat să-l elibereze de rău forțându-i să bage apă în gură. În anul următor, o fetiță de patru ani din Missouri a murit după ce a fost bătută și scufundată într-un iaz înghețat pentru a alunga un demon. Din păcate, mulți alți nevinovați s-au încurcat în acuzații satanice de-a lungul anilor și și-au pierdut viața din cauza lor - poate cel mai îngrozitor moment în timpul epurărilor vrăjitoarelor europene.

VÂNĂTOARE DE VRĂJITOARE

În secolul al XIV-lea, Europa a intrat într-o perioadă de criză provocată de Moartea Neagră, Marea Foamete și o serie de revolte violente și războaie dinastice. Biserica Catolică a fost, de asemenea, divizată de Schisma de Vest, în care trei papi rivali cu adepți loiali au revendicat titlul de pontif suprem. În aceste vremuri tulburi, îngrijorările legate de influența Diavolului au crescut în rândul populației aflate în dificultate - iar mulți lideri bisericești au profitat de ocazie pentru a-și consolida influența și a eradica credințele neortodoxe. Aceste anxietăți sociale care se dezvoltau s-au transformat în acuzații de vrăjitorie, ducând la persecuții la scară largă în nordul Europei centrale și în America colonială, care au avut fluctuații până în jurul anului 1700.

Malleus Maleficarum (Ciocanul vrăjitoarelor), un manual despre vânătoarea de vrăjitoare publicat în 1486 de doi inchizitori germani, a fost un impuls major pentru această nebunie. Cartea a codificat noțiunea că vrăjitoarele și vrăjitorii erau adepți ai lui Satan și colaborau activ cu el pentru a face ploaie cu moarte și distrugere asupra oamenilor. Malleus Maleficarum descria în mod voyeuristic vrăjitoarele care zăceau pe jumătate goale pe câmpuri, copulând cu demoni invizibili, cu picioarele în aer. Noaptea, zburau pe mături pentru a participa la Sabatul vrăjitoarelor, un ritual obscen în timpul căruia participanții se angajau în orgii, mâncau bebeluși, călcau în picioare cruci și se aliniau pentru a săruta fundul Diavolului. Unele texte despre vânătorii de vrăjitoare din această perioadă descriau în mod imaginativ membrul lui Satan (enorm și roșu, sau răsucit și solzos, cu un vârf ascuțit) și ejaculatul său (era rece ca gheața).

Pe măsură ce aceste idei înfricoșătoare au prins contur, tot mai mulți nevinovați s-au trezit acuzați că practică magie neagră în numele lui Satan. Dacă animalele unui fermier se îmbolnăveau, acesta putea da vina pe vrăjile rostite de o vecină excentrică. Liderii catolici, clerul protestant și autoritățile seculare au investigat aceste acuzații căutând semne fizice, cum ar fi semne din naștere sau al treilea sfârc, care se presupunea că dovedeau că acuzata era o vrăjitoare. Întrucât vrăjitoria era considerată o crimă extraordinară, anchetatorilor li se permitea să tortureze victimele, de exemplu, întinzându-le pe tortură sau forțându-le să stea pe scaune metalice cu țepi sau încinse. Dacă cedau durerii și mărturiseau, erau găsite vinovate și arse pe rug, spânzurate sau decapitate.

Aproximativ 80% dintre acuzați erau femei. Fiind presupuse descendente ale Evei, femeile erau considerate mai susceptibile la influența lui Satan, precum și la poftă și vanitate. Majoritatea celor vizate erau fete bătrâne sau paria, în special cele care aveau dizabilități sau sfidau normele sociale și erau considerate „dificile”. Vindecătorii și plantele medicinale respectate anterior puteau fi ușor denunțate drept vrăjitoare. Deși este dificil pentru cercetători să determine cifrele exacte, mulți estimează că între cincizeci și o sută de mii de vrăjitoare au fost judecate și executate în Europa. Unele regiuni au organizat, de asemenea, procese pentru vârcolaci, care persecutau în mare parte bărbați pentru că se transformau în lupi și mâncau copii sub comanda Diavolului.

La mijlocul și sfârșitul anilor 1600, o manie a iluziilor vrăjitorești a cuprins coloniile puritane de pe coasta de est a Americii de Nord. Aceste anxietăți au atins apogeul în 1692 în Salem, Massachusetts. Tituba, o sclavă indigenă din Caraibe, le distra pe fetele pe care le servea cu povești voodoo inofensive și jocuri de ghicit din patria ei. Dintr-o dată, fetele au început să manifeste comportamente ciudate, cum ar fi convulsii, vorbitul în limbi străine și lătratul. Un doctor a sugerat că influența lui Satan era de vină, iar vestea s-a răspândit că Tituba era o vrăjitoare.

Sclava a mărturisit sub constrângere că a intrat într-un pact cu un diavol păros și cu nas lung. Ea a spus că a văzut alte nouă semnături mâzgălite cu sânge în cartea lui Satan. Curând, alte femei marginalizate (și câțiva bărbați) au fost judecate pentru vrăjitorie, inclusiv persoane în vârstă și fără adăpost - și multe au fost condamnate la moarte. Guvernatorul coloniei a pus capăt isteriei vrăjitoarelor în 1693, după ce propria sa soție a fost acuzată. Până atunci, nouăsprezece fuseseră spânzurate, un bărbat fusese ucis cu pietre grele, iar alții muriseră în închisoare.

Istoricii au sugerat o combinație de explicații pentru procesele vrăjitoarelor din Salem. Cu siguranță, insecuritatea politică și economică tot mai mare a stimulat comunitățile să dea vina pe țapi ispășitori neputincioși, dar indezirabili. Până acum, a apărut o temă: întotdeauna grupurile marginale ostracizate sunt cele vizate ca tovarăși de pat ai lui Satan. În loc să fie o anomalie istorică, ecourile vânării de vrăjitoare persistă, din păcate, până în zilele noastre, așa cum se va vedea în discuția din Partea a treia despre Panica Satanică din anii 1980 și ulterior.

EPOCA ILUMINISMULUI

Schimbările sociopolitice din secolele al XVII-lea și al XVIII-lea au schimbat din nou modul în care oamenii percepeau Diavolul. O serie de descoperiri tehnologice și revoluțiile științifică, industrială, franceză și americană au tras violent de firele ierarhiilor antice ale Europei. Elitele comerciale au câștigat putere, iar muncitorii s-au mutat din ce în ce mai mult din zonele rurale dominate de Biserică în orașele cosmopolite. În timp ce majoritatea europenilor au rămas creștini, ideea unor demoni reali care le fac rău în viață s-a îndepărtat de mentalitatea colectivă. Și astfel a început epoca rațiunii, sau Iluminismul.

Această mișcare de secularizare a fost susținută de o viziune naturalistă emergentă asupra lumii, inițiată de metoda științifică a lui Francis Bacon și de descoperirile revoluționare ale lui Isaac Newton în fizică și matematică. Oamenii de știință au postulat acum că lumea naturală poate fi înțeleasă prin examinare empirică și raționament logic. Evenimentele climatice, bolile și alte calamități ale naturii puteau fi acum explicate prin aceste tehnici obiective, mai degrabă decât atribuite supranaturalului.

În mod similar, filosofii iluministi au apelat la explicații sceptice și raționale pentru fenomene puse anterior pe seama lui Satan. Thomas Hobbes a scris că demonii nu erau decât fantasme ale creierului. René Descartes a susținut că lumea spirituală și cea materială erau separate, iar Diavolul nu avea puterea să se amestece în aceasta din urmă. Acești filosofi au criticat înapoierea, corupția și ipocrizia Bisericii Catolice; Voltaire a declarat că Iadul și Satan se numărau printre numeroasele minciuni propagate de catolici pentru a ține umanitatea înrobită.

Atitudinile noi față de Satana din perioada Iluminismului au fost însoțite de o ascensiune a valorilor libertariene, în special a raționalismului și a libertăților democratice (individualism, egalitate și libertate de exprimare și religie). Ca urmare a acestor idei, Diavolul a început treptat să capete o nouă asociere metaforică, aceea de erou revoluționar care luptă pentru egalitarism și dreptate - o caracterizare care a devenit ulterior esențială pentru satanismul religios contemporan.

SATANIȘTII POPULARI ȘI AFACEREA OTRĂVURILOR

În ciuda antisatanismului răspândit și a persecuțiilor vrăjitoarelor în Europa și America, nu au existat dovezi solide ale faptului că cineva s-ar fi angajat în venerarea reală a Diavolului până la Iluminism. În această epocă, câteva cazuri de „proto-satanism” au apărut în pădurile Suediei și au scandalizat curtea franceză a lui Ludovic al XIV-lea.

Conform documentelor judiciare de la sfârșitul secolului al XVII-lea și al XVIII-lea, unii haiduci suedezi se aventurau într-un satanism popular solitar și nesistematic. Întrucât acești tâlhari de drum mare duceau o viață de crimă, considerau că este mai potrivit să se roage lui Satan pentru protecție decât lui Dumnezeu. Bandiții practicau ritualuri populare simple în pustie, cum ar fi rugăciunea Diavolului să-i binecuvânteze cu bani și alte beneficii materiale.

Între timp, în Franța, se credea că un grup de ghicitori, ghicitori și alchimiști îl venerau pe Satan. În 1679, o ghicitoare cunoscută sub numele de La Bosse a fost închisă și executată pentru că a vândut un elixir mortal unei cliente care dorea să-și ucidă soțul. La scurt timp după aceea, cei din cercul ei excentric au fost arestați pentru că le furnizau femeilor otrăvuri și avorturi. Iadul s-a dezlănțuit, deoarece alții au fost acuzați că se angajează în așa-numitul satanism, inclusiv membri ai aristocrației. Regele Ludovic al XIV-lea a readus o curte seculară specială numită Chambre Ardente (Camera Arzătoare) pentru a-i judeca pe cei implicați în ceea ce se numea Afacerea Otrăvurilor. Înainte de abolirea tribunalului în 1682, treizeci și șase de persoane fuseseră executate, iar alte câteva au plecat în exil sau și-au sinucis viața.

O mare parte din mărturiile depuse împotriva femeilor se citesc ca o fantezie horror. Ca martor, un abate a insistat că un medic practicant de avorturi l-a invocat pe Diavol sacrificând un bebeluș și turnându-i sângele într-un potir. Preotul a descris, de asemenea, o rețetă pentru uciderea regelui care combina sânge menstrual, sperma unui englez, sânge de liliac și făină. Alții au demascat actele sexuale rituale satanice, inclusiv formele pervertite ale Liturghiei catolice care profanau Euharistia, cunoscute sub numele de Liturghii Negre. Chiar și amanta lui Ludovic al XIV-lea, Madame de Montespan, a fost acuzată că s-a înfășurat goală peste un altar și a băut poțiuni pentru a se face mai atractivă în fața regelui.

Deși aceste mărturii erau, fără îndoială, exagerate, existau unele dovezi ale unor activități lugubre și neortodoxe care aveau loc la marginea societății. Catherine Monvoisin, cunoscută sub numele de La Voisin, era o moașă care efectua avorturi ilegale pe atunci și ținea un cuptor secret în casa ei pentru arderea rămășițelor. Anchetatorii au descoperit o capelă pe terenul ei, decorată macabru cu draperii negre, lumânări făcute din grăsime umană și o saltea pentru, se pare, oficierea Liturghiilor Negre peste burțile goale ale femeilor prosternate.

Deși este dificil să separi adevărul de invenție, cercul lui La Voisin părea să se implice în unele ritualuri de magie sexuală și necromanție care se îndreptau spre diabolism. Riturile lor îl chemau pe Satan să ajute femeile care erau abuzate de bărbați sau însărcinate împotriva voinței lor, dând încredere celor care aveau un statut sau o autodeterminare redusă în societatea franceză. Însă autoritățile au considerat „femeile ciudate” imorale și le-au persecutat, ca în exemplul ghicitoarei La Trianon, care trăia cu o parteneră și avea un schelet uman atârnat de tavan. Astăzi, unii sataniști moderni își amintesc de Afacerea Otrăvurilor și de nedreptățile acesteia, străduindu-se să apere drepturile reproductive și minoritățile lipsite de putere.

CLUBURILE HELLFIRE

Mai târziu, în Londra secolului al XVIII-lea, spiritul Iluminismului i-a îndemnat pe unii tineri bogați să se răzvrătească împotriva convențiilor morale și să adopte un stil de viață libertin. Acești „libertini” se întâlneau regulat în saloane pentru a participa la desfrâuuri la beție. Cel mai cunoscut dintre aceste grupuri a fost Clubul Hellfire, fondat în jurul anului 1718 de Philip, primul Duce de Wharton.

Clubul Hellfire avea aproximativ patruzeci de membri de ambele sexe, care de obicei își bateau joc de dogmele creștine în cadrul întâlnirilor lor de duminică. Membrii au făcut un pahar în cinstea Diavolului și s-au îmbrăcat în sfinți sau personaje biblice: se pare că o femeie și-a îndesat o pernă sub cămașă, batjocorind-o pe Fecioara Maria însărcinată. Acești reprobați au mâncat mâncăruri cu tematică blasfemică, cum ar fi „punchul iadului” și „plăcinta cu Duhul Sfânt” făcută dintr-o imitație de Ostie (pâinea sacră folosită în ritualul euharistic catolic). Încă o dată, faptele și înfrumusețările se împletesc, ceea ce face dificilă determinarea veridicității relatărilor despre aceste șmecherii.

În 1721, regele George I a emis un ordin care a interzis Clubul Hellfire și societăți similare, condamnându-le pentru că ațâțau flăcările imoralității sociale. Cu toate acestea, saloanele desfrânate au apărut în Irlanda în anii 1730, împreună cu zvonuri despre blasfemii și orgii. Se spunea că diavolii irlandezi beau whisky amestecat cu unt și sulf, țineau crucificări simulate și conduceau întâlniri prezidate de o pisică neagră mare, care nu era alta decât Diavolul însuși.

La sfârșitul anilor 1740, Sir Francis Dashwood și-a înființat propriul club pentru gentlemeni la Abația Medmenham din sud-estul Angliei, pe care l-a renovat într-un stil gotic decadent. (Numit oficial Ordinul Călugărilor Sfântului Francisc de Wycombe, a fost asociat abia mai târziu cu Cluburile Hellfire și a devenit cunoscut ca cea mai infamă încarnare a lor.) „Franciscanii” intrau printr-o grădină plină de imagini falice și picante, inclusiv o statuie a lui Venus care își dezvăluia posteriorul. Înăuntru, puteau admira imagini explicite lângă Sfânta Treime sau răsfoiau cărți pornografice și oculte în bibliotecă. Motto-ul clubului, „Fais ce que tu voudras” (Fă ce vrei), provine din romanul lui François Rabelais din secolul al XVI-lea despre o Abație Thélème hedonistă. Membrii se străduiau să se bucure de plăcerile vieții și să urmărească fericirea personală la maximum, o noțiune reluată mai târziu de Aleister Crowley și Anton LaVey.

Timp de aproximativ un deceniu, călugării din Medmenham – printre care se numărau politicieni și poeți de rang înalt – s-au dedat la desfrâuri care au deviat spre profan. S-a răspândit vestea că „frații” și „starețul” aveau orgii cu „călugărițe” îmbrăcați în costume religioase. Dashwood a dat probabil în glumă Euharistia unui babuin, dar este foarte puțin probabil ca bărbații să fi oficiat liturghii negre și botezuri satanice, așa cum au sugerat unii. În ciuda asocierilor infernale, acești britanici nu erau închinători la Diavol, ci mai degrabă elite aristocratice dornice să arate dispreț față de religia și moralitatea stabilite.

„PARADISUL PIERDUT” ȘI SATANISMUL ROMANTIC

La începutul secolului al XIX-lea, poemul lui John Milton, Paradisul pierdut (1667–74), a stârnit un interes reînnoit, fiind citit și lăudat pe scară largă și, în cele din urmă, trezind o mișcare literară cunoscută sub numele de satanism romantic. În epopeea lui Milton, Satana, încă frumosul, și îngerii săi căzuți sunt exilați în Iad, dar hotărăsc să-și construiască un cămin acolo și să prospere împreună în capitala lor, Pandemonium. Într-o abatere semnificativă de la portretizarea literară tradițională a lui Satana, autorul i-a oferit antagonistului o portretizare nuanțată, umanizată, care dezvăluie luptele sale interioare și natura sa sfidătoare. Cititorul nu poate să nu simtă simpatie pentru Diavol atunci când acesta declară că este „mai bine să domnești în Iad decât să slujești în Rai”.

Pentru scriitorii romantici ai secolului al XIX-lea, inspirați de Paradisul pierdut, Satan a devenit o figură metaforică a identificării. În ochii lor, el reprezenta progresul științific, gândirea critică rațională, individualismul și emanciparea - și, prin urmare, ar trebui lăudat pentru că s-a răzvrătit împotriva autocrației incolore a lui Dumnezeu. William Blake și-l imagina pe Satan ca pe un erou clasic deconectat de contextul creștin, descriindu-l pe Milton ca fiind un „poet adevărat și din partea Diavolului fără să știe”. Percy Bysshe Shelley, Lord Byron și Victor Hugo l-au lăudat pe Satan pentru că a îmbrățișat dorințele carnale fără vinovăție, în timp ce poemul lui Charles Baudelaire din 1857, Litaniile lui Satan, exprima adularea pentru „cel mai cunoscător și mai frumos dintre îngeri”. Operele acestor scriitori au devenit cunoscute sub numele de satanism romantic, care, trebuie menționat, a fost o mișcare pur literară: niciunul dintre autori nu s-a autoidentificat ca satanist religios și nici nu a îndeplinit ritualuri dedicate Diavolului.

Lucrarea ulterioară a lui Anatole France, Revolta Îngerilor (1914), a dezvoltat în continuare aceste teme și și-a imaginat că marile realizări ale umanității în artă și știință au fost realizate cu ajutorul îngerilor Iadului. Unul dintre aceștia, Arcade, tânjește să readucă legiunea lui Satan și să-l răstoarne pe Dumnezeul intolerant care domnește peste Rai ca un dictator marțial. Cu toate acestea, Satan îi descurajează pe rebeli să încerce o preluare violentă a puterii, deoarece victoria ar pune pur și simplu un alt tiran la putere. În schimb, ei sunt îndemnați să rupă legăturile autorității religioase prin auto-reflecție, urmărirea cunoașterii și trăirea cu compasiune - idei pe care mulți sataniști moderni le prețuiesc.

FARSA FISCALĂ

La două secole după Afacerea Otrăvurilor, o altă isterie satanică a cuprins Franța. În anii 1890, un scriitor și editor anticlerical care se numea Léo Taxil a decis să facă o farsă Bisericii Catolice. Timp de aproximativ un deceniu, a pus la cale o farsă elaborată despre un nucleu intern de sataniști organizați care se ascundeau în interiorul francmasoneriei.

Scena a fost pregătită de romanul din 1891, Là-bas, pe care Joris-Karl Huysmans se presupune că l-a scris după ce a fost martor la practici satanice în lumea interlopă pariziană de la sfârșitul secolului. Cartea a stârnit agitație datorită descrierii explicite a unei Liturghii Negre, în care enoriașii se cuplau cu băieți de altar și profanau Ostia sacră într-o orgie contorsionată. Destul de mulți cititori au fost convinși că Parisul era plin de cult clandestin al lui Satan, în ciuda faptului că existau puține sau deloc dovezi ale unor astfel de activități.

Inspirându-se de aceste rezerve, precum și de neîncrederea Bisericii Catolice față de francmasoni, Taxil a publicat sub pseudonim o poveste fictivă despre un cult satanic teist numit Palladism. „Memoriile” descriu o cabală francmasonă secretă care îl venera pe Satan în moduri șocante: călugărițele palladiste întreținеau relații sexuale cu demoni, iar liderii plănuiau dominația mondială printr-un sistem telefonic demonic. Printre personajele colorate ale lui Taxil se număra și o mare preoteasă pe nume Diana Vaughan, despre care se presupune că a trecut mai târziu de partea catolicilor.

Asemenea unui pescar contemporan, Taxil a scris cărți sub diferite pseudonime care au relatat povestea paladismului din perspective duelului. A publicat chiar și o fotografie a unei femei neidentificate, care pretindea că era marea preoteasă. Una dintre lucrările sale anti-masonerie a fost promovată cu postere care purtau o imagine a lui Baphomet bazată pe versiunea lui Éliphas Lévi, conectând în continuare francmasonii cu satanismul.

Mulți catolici au luat la rost afirmațiile fantastice ale lui Taxil despre sataniști și i-au cumpărat cărțile în masă. În 1897, el a anunțat o conferință de presă în care o va dezvălui pe adevărata Diana Vaughan. În schimb, autorul a anunțat că saga palladistă era o minciună și a fost alungat din teatru de o mulțime furioasă. Cu toate acestea, farsa Taxil nu a fost o farsă prostească fără consecințe. Poveștile sale convingătoare au pus bazele

teoriilor conspirației ulterioare despre francmasonii satanici și liderii Illuminati care controlează mecanismele politicii mondiale. Până în ziua de azi, aceste minciuni continuă să rănească inocenții care sunt prinși în plasa lor, așa cum se va vedea în discuția din Partea a treia despre Panica Satanică și ascensiunea QAnon.

OCULTIȘTII ȘI SATANIȘTII TIMPURII DE LA SFÂRȘITUL SECOLULUI

Din a doua jumătate a secolului al XIX-lea până la începutul secolului al XX-lea, Franța a fost centrul unei subculturi oculte înfloritoare. Scriitori precum Éliphas Lévi (creatorul celebrului desen cu Baphomet, care a sugerat că pentagrama inversată îl reprezintă pe Satan) și Stanislas de Guaïta (ilustratorul capului de țap într-o pentagramă inversată) au popularizat simboluri și idei care au influențat satanismul modern. Acest mediu magic a dat naștere în Europa și America mai multor grupuri spirituale inovatoare care l-au văzut pe Diavol ca pe o figură pozitivă pentru prima dată.

Societatea Teosofică, fondată în New York City de Helena Blavatsky și alte nouăsprezece persoane în 1875, a fost un grup de căutători ai adevărului care investigau spiritualitatea ezoterică și orientală. Doctrina complexă a teosofiei includea ideea lui Lucifer ca purtător de lumină, o forță care aduce raționalitate și cunoaștere oamenilor. Fraternitas Saturni, un ordin magic german fondat în 1926, l-a lăudat în mod similar pe Lucifer și l-a conectat la planeta Saturn. Deși aceste grupuri mistice nu erau încă exemple de satanism religios independent, ele au fost printre primele care l-au admirat pe Lucifer ca o întruchipare a iluminării și a rațiunii.

Scriitorul polonez Stanisław Przybyszewski a împins limitele și mai departe, declarându-se public satanist la începutul secolului al XIX-lea și înconjurându-se de un cerc de artiști cunoscuți sub numele de „copiii lui Satan”. Deși ideile sale satanice au rămas în mare parte literare, ele au format un sistem coerent care îl plasa pe Diavol în centrul lor. Combinând o filozofie ateistă cu o teorie darwinistă socială a supraviețuirii, Przybyszewski învăța că „trebuie să-l învingi pe Satan și să devii tu însuți Satan!”.

Un danez pe nume Ben Kadosh a publicat în 1906 o broșură care înființa un cult luciferian și invita pe oricine era interesat să se alăture să se întâlnească la el acasă. În același an, la recensământul danez, a răspuns „luciferian” când a fost întrebat despre religia sa. Kadosh a subliniat un sistem doctrinar satanic complet, cu ritualuri pentru evocarea lui Lucifer, dar „organizația” sa pare să fi fost o afacere a unei singure persoane.

Apoi, în Parisul anilor 1930, aristocrata rusă Maria de Naglowska a fondat un grup ezoteric cunoscut sub numele de Templul Satanei. Satanismul era doar o componentă a filosofiei sale, care combina creștinismul, ocultismul și magia sexuală. Totuși, de Naglowska se autointitula preoteasă a lui Satan, iar discipolii boemi veneau la ea pentru „inițieri satanice” în învățături.

Niciunul dintre acești precursori nu a avut o influență perceptibilă asupra satanismului religios modern care a apărut la mijlocul secolului al XX-lea. Fraternitas Saturni are astăzi doar un număr mic de adepți, în timp ce Teosofia are aproximativ douăzeci și cinci de mii de membri în întreaga lume. Organizațiile lui Przybyszewski, Kadosh și de Naglowska nu au rezistat mult timp - dar sunt semnificative pentru că au marcat primele cazuri în care indivizi s-au autointitulat sataniști și au susținut valori religioase satanice, susținute de un anumit grad de organizare.

ALEISTER CROWLEY

În imaginația populară, britanicul Aleister Crowley (1875–1947) tinde să fie figura cea mai strâns asociată cu satanismul timpuriu. Deși Crowley a fost acuzat că a fost satanist în timpul vieții sale, el nu s-a autoidentificat ca unul, darămite să creadă că Diavolul există. Cu toate acestea, personalitatea sa teatrală și întunecată (a fost numit „cel mai rău om din lume” și își semna scrisorile „Marea Bestie 666”), comportamentul risipit care a atras atenția și ideile vocal anticreștine au avut un impact răsunător asupra dezvoltărilor ulterioare ale satanismului religios.

Mama lui Crowley l-a poreclit „Bestia” din cauza comportamentului său neadecvat. În tinerețe, și-a risipit moștenirea pe alpinism și călătorii îndepărtate și a experimentat ocultismul în cadrul mai multor societăți diferite. A vizitat Cairo împreună cu soția sa în 1904, iar ea i-a spus că a visat un artefact cu un zeu cu cap de șoim. A doua zi, au mers la Muzeul Egiptean și au găsit chiar acest artefact, Stela Revelației - catalogată ca exponat 666!

Revelația a dus la o trezire spirituală: Crowley a susținut că o voce pe nume Aiwass l-a vizitat și i-a dictat Cartea Legii, formând baza religiei sale, Thelema. Ideea centrală - „Fă ce vrei va fi întreaga Lege” - este o variație a zicalei folosite de Clubul Focului Iadului al lui Dashwood, care a fost la rândul său inspirat de romanul lui Rabelais. Afirmația înseamnă că fiecare individ are o chemare în viață și ar trebui să tindă spre cunoaștere și împlinire personală în timp ce urmărește această vocație. Thelema include un sistem de „magie” („Știința și Arta de a face Schimbarea să se producă în conformitate cu Voința”) și un panteon de zei, inclusiv Horus din Egipt.

Inspirat de romanul fictiv Abația Thélème al lui Rabelais, Crowley a închiriat o vilă în Cefalù, Sicilia, și a înființat o comună numită Abația Thelema în 1920. Thelemiții i-au scandalizat pe localnici cu orgii și ritualuri evocatoare, cum ar fi „Ritualul de Alungare Mic al Pentagramei”. Tabloidele au publicat dezvăluiri despre presupusele isprăvi diabolice ale lui Crowley, alături de sinistrele sale ședințe foto (o imagine celebră îl arată privind la aparatul foto într-o pălărie de magician, lângă o carte neagră marcată cu o pentagramă). Deși majoritatea scrierilor sale religioase s-au concentrat asupra altor zeități, Crowley și-a înclinat pălăria în fața lui Satan în poezii precum Imnul lui Lucifer, numindu-l un spirit nobil și pasionat care „a insuflat viață universului steril”. Ocultistul a căzut ulterior în dependență de droguri și faliment în anii 1930 și a cedat bolilor de inimă și bronșitei în

1947. Ziarele au descris în mod incorect înmormântarea lui Crowley drept o Liturghie Neagră, deoarece prietenii săi i-au citit Imnul către Pan, care îl laudă pe zeul grec cu aspect de țap: „Io Pan!”.

Înfățișarea stranie și ideile „magice” ale lui Crowley și-au lăsat amprenta asupra contraculturii și satanismului religios din anii 1960. De exemplu, Biserica lui Satan repetă ideile Thelemei despre valorificarea la maximum a plăcerilor vieții și utilizarea magiei ceremoniale pentru a-i supune pe ceilalți voinței cuiva. Biblia Satanică reproduce, de asemenea, Cheile Enochiene, o serie de nouăsprezece incantații din periodicul lui Crowley, The Echinocțiul. La două decenii după moartea Marii Bestii, Anton LaVey a fost cel care a preluat mantaua neagră a controversei care a atras cu succes atenția presei și a pus Biserica lui Satan pe hartă.

PARTEA A TREIA:

SATANISMUL MODERN MIJLOCUL ȘI SFÂRȘITUL SECOLULUI AL XX-LEA

BISERICA PROCESULUI JUDECĂȚII DE APOI

Satanismul modern a apărut în anii 1960, o perioadă tumultoasă din punct de vedere cultural în care mulți au respins sistemul și s-au „conectat” la valorile contraculturale. Pe măsură ce ideile de iubire liberă și spiritualitate alternativă au câștigat teren, nu este de mirare că Epoca Vărsătorului a dat naștere Epocii Satanei.

Majoritatea cercetătorilor consideră Biserica lui Satan (înființată în 1966) ca fiind prima religie satanică modernă. Cu toate acestea, Biserica Judecății Finale (înființată în 1963) a fost cea care a deschis calea inițială ca o nouă mișcare religioasă ce vorbea despre uniunea contrariilor și echilibrul dintre idealurile luciferiene și cele creștine.

Fondatorii Robert de Grimston și Mary Ann MacLean s-au cunoscut în timp ce se oferea voluntari ca auditori scientologi la începutul anilor 1960, în Anglia. Cuplul a părăsit mișcarea lui L. Ron Hubbard, s-a căsătorit și și-a fondat propriul grup de potențial uman. Până la mijlocul anilor 1960, acesta se transformase în Biserica Procesului, care avea o teologie jungiană sofisticată, care încorpora tehnici terapeutice și idei din ce în ce mai apocaliptice.

Sigla Bisericii Procesului

În forma sa cea mai dezvoltată, Biserica Procesului stabilește patru modele ale realității, reprezentate de zeități: „Iehova este puterea. Lucifer este lumina. Satan este separarea. Hristos este unificarea.” Fiecare este considerat o forță fundamentală în relațiile și personalitățile umane. Proceseanii își propun să găsească o aliniere în adevărurile universale exprimate de aceste arhetipuri și să reconcilieze contrariile în moduri care transcend părțile componente. Procesului i se opun Forțele Gri, reprezentând conformismul, ipocrizia și mediocritatea.

În 1966, aproximativ treizeci de membri s-au mutat din Londra agitată într-o fabrică de sare abandonată din satul mexican Xtul (un cuvânt mayaș care înseamnă „sfârșit”). Cu toate acestea, un uragan a destrămat comunitatea, care apoi s-a mutat în New Orleans, San Francisco și alte orașe. Între timp, Biserica Process prezida o cafenea deschisă toată noaptea numită Satan's Cavern din Londra și producea o revistă elegantă cu celebrități precum Marianne Faithfull, toate acestea în timp ce făceau prozelitism pe străzi. În jurul anului 1974, de Grimston și MacLean au divorțat, iar biserica s-a destrămat, adepții lui MacLean fondând în cele din urmă Sanctuarul de Animale Best Friends din Utah.

Adepții bisericii Process erau frecvent denigrați de public drept „sataniști malefici”, deoarece membrii purtau robe negre cu medalioane cu cap de țap în timp ce își plimbau câinii alsacieni negri și mari. Unii credeau că logo-ul lor, o cruce formată din patru litere P interconectate, evoca o svastică. Din cauza zvonurilor și neînțelegerilor despre practicile lor secrete, Biserica Process a fost implicată în mod fals în tot felul de situații, de la Proiectul MKUltra al Agenției Centrale de Informații până la crimele „Fiul lui Sam” și ale familiei Manson. Pe de altă parte, biserica a avut un impact cultural de durată (așa cum se vede, de exemplu, în albumul The Process al trupei industriale Skinny Puppy și în arta și muzica lui Genesis P-Orridge) și a influențat, de asemenea, viziunea organizațiilor satanice ulterioare. În timp ce Biserica Process era remarcabilă pentru estetica sa întunecată și arhetipurile sale Lucifer și Satan, o altă organizație din anii 1960 - Biserica Satanei - i-a acordat cu adevărat Diavolului ceea ce i se cuvenea.

BISERICA SATANEI

Se spune că pe 30 aprilie 1966 - Noaptea Walpurgiei, ajunul când se spune că vrăjitoarele se joacă cu Diavolul - Anton Szandor LaVey și-a convocat Cercul Magic de prieteni la Casa sa Neagră din San Francisco. Și-a ras capul în mod ritualic, a pus un guler clerical și a proclamat fondarea Bisericii lui Satan (CoS). Astfel a început Anul Unu din Anno Satanas, Epoca lui Satan. Primul grup religios fără rușine satanic a sosit, punând în mișcare o tradiție filosofică ce dăinuie până în zilele noastre.

LaVey, care a ajuns să fie cunoscut sub numele de „Papa Negru", adora să-și pună în valoare povestea originii. Pretinzând că are o origine transilvaneană, se spune că era respins de lumina soarelui și usturoi și că i s-a îndepărtat chirurgical un apendice asemănător unei cozi în adolescență. Aventurile sale tinerești autoproclamate au variat de la îmblânzirea leilor de circ la fotografierea scenelor crimelor pentru poliție și o aventură cu Marilyn Monroe înainte de faima acesteia.

Deși biografia sa oficială prezintă o poveste colorată, se știe că „Exarhul Iadului" s-a născut în Chicago sub numele de Howard Stanton Levey, redefinindu-se ulterior ca Anton LaVey. A cântat la orgă și la caliopă în cluburi de noapte și carnavaluri, preluând arta spectacolului de carneval pe care a adus-o ulterior în Biserica lui Satan.

Când s-a mutat într-o casă victoriană din San Francisco, LaVey a vopsit-o în negru și a devenit cunoscut ca un excentric local cu un comportament draculean carismatic. La începutul anilor 1960, Cercul său Magic, format din artiști și figuri ale contraculturii, se aduna la Casa Neagră în fiecare vineri seară pentru prelegerile distractive ale lui LaVey, discutând subiecte legate de ocultism, cum ar fi operele lui H.P. Lovecraft, percepția extrasenzorială și canibalismul (se zvonește că un doctor a adus un picior uman pentru ca grupul să-l guste). După ce Biserica Satanei a luat avânt în 1966, mulți membri ai acestui Cerc Magic au participat la activitățile sale de conducere.

În 1967, CoS a primit o atenție abundentă din partea presei pentru că a găzduit o nuntă și o înmormântare satanică. Ziarele au relatat despre ceremoniile scandaloase, care au implicat blasfemii precum femei goale întinse pe altare, cruci inversate și recitări inverse ale Rugăciunii Domnești. LaVey a oficiat și botezul satanic al fiicei sale de trei ani, Zeena. În loc să o

împovărеze cu vinovăție, copilului i s-au oferit dulciuri și atenție pentru a-i onora instinctele naturale și pofta de viață.

LaVey a publicat Biblia Satanică în 1969, iar aceasta a devenit textul central al Bisericii lui Satan. De-a lungul anilor, a lansat mai multe cărți, trei albume muzicale, începând cu Liturghia Satanică, și un buletin informativ intitulat Copita despicată. Îmbrăcat într-o pelerină neagră și o acoperământ cu coarne și purtând un leu de companie pe nume Togare, LaVey, cu țap, era o figură enigmatică care a prosperat în circul media, susținând chiar că a jucat rolul Diavolului în filmul Bebelușul lui Rosemary. Și-a făcut prieteni celebri, inclusiv cântărețul Sammy Davis Jr. (care a devenit membru de onoare) și actrița Jayne Mansfield (care a pozat pentru fotografii cu el în timp ce ținea în mână un craniu). Când bomba blondă a murit într-un accident de mașină în 1967, LaVey a sugerat că a blestemat-o rupând accidental o fotografie care îi separa capul de corp.

În 1975, Biserica lui Satan a suferit o schismă: membrul de rang înalt și ofițerul militar american Michael Aquino nu a fost de acord cu îndrumarea fondatorului și a demisionat pentru a fonda Templul lui Set. I s-au alăturat alți membri nemulțumiți și fiica lui LaVey, Zeena, care ulterior s-a despărțit și ea de setieni. (De altfel, fiica cea mare a lui LaVey, Karla, și-a înființat propria Primă Biserică Satanică în 1999.)

LaVey a devenit din ce în ce mai retras în timpul Panicii Satanice din anii 1980, care a implicat organizația sa în fapte rele. A rămas la Casa Neagră, vizionând filme și cântând la orgă pentru noua sa parteneră, Blanche Barton, și pentru fiul lor, Satan Xerxes. „Părintele satanismului” a murit de edem pulmonar în 1997, cu două zile înainte de Halloween. Astăzi, Biserica lui Satan rămâne o organizație proeminentă condusă de Marele Preot Peter H. Gilmore.

Satanismul LaVeyan cere respingerea dogmei iudeo-creștine, în special a vinovăției morale pe care o impune. Membrii sunt atei care îl consideră pe Diavol un simbol al individualismului, mândriei și libertății. Ei prioritizează deblocarea celui mai înalt potențial personal prin satisfacerea egoului și afirmarea deplină a sinelui.

CELE NOUĂ DECLARAȚII SATANICE

Publicate inițial în Biblia Satanică, aceste nouă afirmații transmit convingerile centrale ale CoS:

1. Satana reprezintă indulgența în loc de abstinență!

2. Satana reprezintă existența vitală în loc de vise spirituale false!

3. Satana reprezintă înțelepciunea neîntinată în loc de autoamăgire ipocrită!

4. Satana reprezintă bunătatea față de cei care o merită, în loc de iubirea irosită pentru ingrați!

5. Satana reprezintă răzbunarea în loc să întoarcă și celălalt obraz!

6. Satana reprezintă responsabilitatea față de cei responsabili, în loc de grija pentru vampirii psihici!

7. Satana îl reprezintă pe om doar ca pe un alt animal, uneori mai bun, cel mai adesea mai rău decât cei care merg în patru labe, care, datorită „dezvoltării sale spirituale și intelectuale divine", a devenit cel mai feroce animal dintre toate!

8. Satana reprezintă toate așa-numitele păcate, deoarece toate duc la satisfacție fizică, mentală sau emoțională!

9. Satana a fost cel mai bun prieten pe care l-a avut vreodată Biserica, deoarece a menținut-o activă în toți acești ani!

LaVey a recunoscut că amestecul eclectic de idei din Biblia Satanică a fost împrumutat din obiectivismul lui Ayn Rand (care valorizează căutarea fericirii și a rațiunii) și din filozofiile lui Friedrich Nietzsche despre autorealizare. LaVey s-a inspirat, de asemenea, în mare măsură din „Puterea este corectă", un tratat darwinist social din 1896 scris de pseudonimul Ragnar Redbeard. Biblia Satanică vorbește despre lex talionis, sau principiul pedepsei: în loc să întorci celălalt obraz, „fă altora așa cum îți fac ei ție". Ideologia elitistă adaugă că sataniștii se nasc, nu se fac:

„binecuvântați sunt cei îndrăzneți”, căci cei umili „vor fi călcați în picioare sub copite despicate”.

Unele dintre aceste valori pot fi văzute ca reacții la misticismul și consumul de droguri din cultura hippie, pe care LaVey le detesta. Biserica lui Satan nu tolerează activitățile ilegale, iar cele Unsprezece Reguli Satanice ale Pământului (o listă care a circulat pentru prima dată printre membri în 1967) includ nerăbdarea copiilor sau sacrificarea animalelor. Biserica lui Satan are o atitudine deschisă față de sexualitate, dar descurajează avansurile decât dacă acestea sunt binevenite. Membrii au grijă să evite Cele Nouă Păcate Satanice (o listă publicată de LaVey în 1987), care includ prostia, pretențiozitatea, conformismul de turmă și lipsa de estetică.

Biblia satanică descrie natura noastră ca fiind cea a unei bestii carnale, trăind într-un univers indiferent față de existența umană. Dacă moralitatea este construită, atunci de ce să nu te „salutezi pe tine însuți” ca centru al acestui univers subiectiv? De ce să nu acționezi în interesul tău personal și să urmărești plăcerea așa cum făceau epicurienii, fără a cădea în impulsuri distructive? Îndoaie lumea din jurul tău pentru a-ți trăi cea mai bună viață, în loc să-ți pleci genunchiul în fața unui Dumnezeu inexistent.

Viziunea secularistă asupra lumii a lui LaVey se baza pe rațiune, dar sugera că există forțe naturale în lume care nu au fost încă descoperite de oamenii de știință. În Biblia Satanică, el prezintă Magia Mică, sau utilizarea vicleșugurilor și tacticilor, cum ar fi îmbrăcămintea și vorbirea seducătoare, pentru a crea schimbarea în conformitate cu voința cuiva. Prin contrast, ritualurile Magiei Superioare creează psihodramă pentru a concentra psihicul cuiva, a genera și canaliza energia emoțională și a elibera forțele neexploatate din interior.

Procesul de înscriere la membri este detaliat pe site-ul CoS și costă în prezent 225 USD. Scopul explicit al unei astfel de afilieri este de a demonstra sprijin și acord filosofic, mai degrabă decât de a socializa, și CoS nu se implică în politică. Membrilor excepționali li se pot acorda titluri în ierarhia CoS, cum ar fi Vrăjitoarea de Gradul Doi sau Vrăjitorul. Biserica lui Satan nu își publică numărul de membri, dar nu există nicio îndoială că un număr mare de sataniști contemporani gravitează spre doctrinele lui LaVey și îi respectă moștenirea în deschiderea drumului către satanismul modern.

SATAN ÎN CULTURA POP A ANILOR 1960 ȘI 1970

În timp ce LaVey își croia calea individualismului aprig în numele lui Satan, Diavolul își lăsa amprentele peste tot în noile medii ale secolului al XX-lea. În special, mai multe filme și albume de succes din anii 1960 și 1970 au avut influențe profunde - și în mare parte negative - asupra percepției publice despre sataniști.

Cel mai vechi film existent despre Diavol este La Manoir du Diable (1896), în care arhidiavolul este interpretat chiar de regizorul George Méliès. De atunci, Satan a apărut în mod regulat pe ecranele cinematografice - de exemplu, zbenguindu-se cu vrăjitoarele în filmul suedez Häxan (1922) și domnind peste Muntele Pleșuv în rolul lui Chernabog în Fantasia (1940) de la Disney.

Zorii „Erei Satanei” au coincis cu ascensiunea romanelor și filmelor diabolice. Ira Levin a scris thrillerul său de succes, „Rosemary's Baby”, în 1967, urmat de infama adaptare cinematografică a lui Roman Polanski. În poveste, Rosemary (interpretată de Mia Farrow) și soțul ei, actorul, se mută într-un apartament din New York, lângă un cuplu excentric în vârstă. Într-o noapte, Rosemary este vag conștientă de faptul că este agresată sexual de o bestie păroasă cu pupile crăpate. Intriga se transformă în teroare pe măsură ce descoperă că soțul ei este aliat cu vecinii, care conduc un coven satanic și plănuiesc să-i revendice copilul drept Anticristul lor. „Rosemary's Baby” a introdus publicului plauzibilitatea existenței unor închinători la diavol care locuiesc alături, strigând „Trăiască, Satan!”, în timp ce țeseau comploturi nefaste pentru a fura copii.

Apoi a apărut Exorcistul, un roman bestseller de William Peter Blatty, care a devenit unul dintre cele mai profitabile filme din toate timpurile în 1973. Doi preoți ajung la o casă pentru a-l alunga pe Pazuzu, un antic demon asirian, din Regan, în vârstă de doisprezece ani. Telespectatorii au fost șocați de năzbâtiile fetei posedate, în timp ce aceasta striga blasfemii, scuipa vomă verde și își învârtea capul la 360 de grade. Unii spectatori au susținut că au fost atât de îngroziți încât au leșinat sau au suferit avorturi spontane. La nivel mondial, Exorcistul a lăsat o impresie sfâșietoare despre misiunea nefastă a Diavolului de a face rău celor nevinovați.

În 1975, The Omen a coincis cu o paranoia societală crescândă legată de satanism. Filmul de groază se concentrează pe Damien, un orfan care este, de fapt, Anticristul profețit de cartea Apocalipsa. El este adoptat de un

ambasador american și lasă în urmă o serie de morți violente misterioase pe măsură ce crește. The Omen a popularizat ideea că Anticristul ar putea umbla printre noi și manipula pe furiș politica - și a creat o asociere diabolică cu numele Damien.

Ca și în lumea filmului, cântecele despre Satan au cunoscut o creștere vertiginosă în anii radicali 1960 și 1970. Însă părinții au etichetat mult timp muzica adolescenților lor drept „satanică”: jazz-ul era cunoscut drept „orchestra diavolului” în anii 1920. În deceniul următor, legenda spune că chitaristul de blues Robert Johnson l-a întâlnit pe Diavol la răscruce și și-a vândut sufletul pentru virtuozitate. (Presupusul pact faustian nu s-a terminat bine pentru muzician. El a cântat despre un „câine al iadului pe urmele sale” și a murit la vârsta de douăzeci și șapte de ani din cauze neclare.) Apoi, în anii 1950, rock-ul vibrant al lui Elvis Presley și Jerry Lee Lewis a fost ridiculizat drept „muzică diavolească”.

În 1966, romanul „Maestrul și Margareta” de Mihail Bulgakov a fost publicat pentru prima dată. Acesta îl urmărește pe Diavol în timp ce sosește la Moscova și, împreună cu o vrăjitoare goală și o pisică neagră vorbitoare, face ravagii printre locuitori. Cântăreața Marianne Faithfull i-a dat romanul partenerului ei de la acea vreme, Mick Jagger, iar acesta a inspirat piesa „Sympathy for the Devil” a trupei Rolling Stones din 1968. În cântecul scris dintr-o perspectivă la persoana întâi, cântăreața este încântată să-l întâlnească pe ascultător, spunând „spune-mi doar Lucifer”.

În anii 1970, heavy metalul a preluat eticheta de „muzică satanică” cu percuția sa asurzitoare și sunetele agresive și distorsionate. Conservatorii au fost șocați de riff-urile discordante și de estetica înfricoșătoare a trupei Black Sabbath. Led Zeppelin a fost acuzat de venerarea diavolului pentru că chitaristul Jimmy Page a colecționat cărțile lui Aleister Crowley și a cumpărat fosta casă din Scoția a trupei The Great Beast. Coperta albumului Led Zeppelin IV avea, de asemenea, simboluri cu aspect ocult pentru fiecare membru, care erau confundate cu sigilii satanice.

Pe atunci, legendele urbane abundau despre înregistrările de vinil cu backmasking sau mesaje satanice care erau dezvăluite atunci când erau redate invers. Când piesa „Stairway to Heaven” (1971) a trupei Led Zeppelin a fost derulată invers, cei cu o imaginație hiperactivă au insistat că pot auzi: „Pentru dulcele meu Satan... Îți va da 666”. Muzicieni șocanți precum KISS și Alice Cooper au jucat până la nivelul așteptărilor cu spectacole de coșmar, iar rostirea „semnului coarnelor” a devenit răspândită printre rockeri.

În mod ironic, majoritatea publicului care instiga la panică nu era conștient de lucrările care erau de fapt legate de satanism. Anton LaVey a lansat mai multe albume, iar trupa Coven, cu vocalistă feminină, a fost pionier în rock-ul ocult cu melodii precum „Satanic Mass” și „Dignitaries of Hell”. Cineastul avangardist Kenneth Anger, care nu s-a identificat drept satanist, dar era apropiat de Biserica lui Satan, a creat piesele erotice și încărcate demonic Invocation of My Demon Brother (1969), cu LaVey în rolul Majestății Sale Satanice, și Lucifer Rising (1972), cu membri ai trupei Rolling Stones și Marianne Faithfull în rolul lui Lilith.

Hollywood-ul și mass-media au reușit să creeze o imagine șocantă a sataniștilor, care a devenit adânc înrădăcinată în imaginația populară. În deceniile următoare, filmele heavy metal și horror nu numai că au inspirat și au fost inspirate de cultura satanismului organizat, dar au alimentat și anxietățile care au dat naștere haosului social al Panicii Satanice.

EXISTĂ UCIGAȘI ÎN SERIE SATANICI?

Una dintre cele mai mari concepții greșite despre satanism este că acesta este o doctrină preferată de criminalii în serie notorii. Începând cu anii 1960, tabloidele și emisiunile TV au alimentat flăcările relatând chiar și cele mai fragile conexiuni ca dovadă că ucigașii erau motivați diabolic.

Charles Manson și familia sa, de exemplu, sunt asociați cu Diavolul în mentalitatea populară, chiar dacă nu există nimic în iluziile frenetice ale lui Manson despre un război rasial iminent care să poată fi interpretat ca fiind legat de satanism. Cu toate acestea, după ce adepții săi au ucis șapte oameni în Los Angeles în 1969, mass-media s-a agățat de orice putea fi considerat satanist:

Actrița Sharon Tate, care a fost ucisă, era căsătorită cu Roman Polanski, regizorul filmului „Rosemary's Baby”.

Când ucigașul Tex Watson a intrat în casa lui Tate, el a anunțat: „Sunt Diavolul și sunt aici să fac treaba Diavolului.”

Tate, însărcinată, a fost înjunghiată mortal de Watson și Susan Atkins, care fusese stripteuză în Topless Witches Revue a lui LaVey înainte de a se alătura Familiei.

Un alt criminal al lui Manson, Bobby Beausoleil, l-a interpretat pe Lucifer în piesa lui Kenneth Anger, Invocation of My Demon Brother, și a compus coloana sonoră pentru Lucifer Rising din celula sa din închisoare.

Reporterii s-au fixat pe aceste legături sinistre, descriind familia Manson drept „hipioții lui Satan”. Manson însuși se bucura să pună paie pe foc, spunând chiar că el și Robert de Grimston de la Biserica Process erau „una și aceeași persoană”. (Cu toate acestea, Manson s-a identificat și cu Hristos, sau Fiul Omului.) Manson locuise cândva pe aceeași stradă cu Biserica Process și fusese intervievat pentru revista bisericii, dar toate celelalte conexiuni cu grupul erau produsul purei creări de mituri.

În mod similar, reportajele de proastă calitate au confundat crimele în serie ale lui David Berkowitz cu satanismul. Într-o scrisoare din 1977 adresată poliției din New York, „Fiul lui Sam” a scris: „Sunt monstrul Belzebub, dolofanul Behemouth [sic].” În cele din urmă, însă, Berkowitz a dat vina pe câinele vecinului său că i-a ordonat să-l omoare. Jurnalistul Maury Terry a

făcut speculații indecise conform cărora Berkowitz ar fi fost legat de un cult satanic, dând din nou drept țap ispășitor Biserica Procesului fără nicio dovadă legitimă.

În unele cazuri, iconografia satanică a fost adoptată de indivizi psihopați:

Între 1984 și 1985, Richard Ramirez a comis un val de crime și violuri brutale în California. Folosind ruj, „Vânătorul de noapte” a desenat pentagrame pe pereți și pe piciorul unei victime. În instanță, Ramirez a ridicat mâna pentru a dezvălui o pentagramă mâzgălită pe palmă și, după ce a pledat nevinovat, a strigat: „Trăiască, Satan!”.

În 1984, Ricky Kasso („Regele Acidului”) a țipat „Spune că îl iubești pe Satan!” în timp ce înjunghia un adolescent care îi furase o parte din PCP. El și doi alți delincvenți au îngropat trupul, ceea ce a dus la zvonuri că ar fi comis un ritual sacrificial ca membri ai unui cult satanic.

Între 1985 și 1986, Sean Sellers și-a ucis mama, tatăl vitreg și un vânzător dintr-un magazin din Oklahoma. Sellers le-a spus ulterior prezentatorilor de talk-show-uri precum Geraldo Rivera că acestea erau sacrificii umane pentru a-și dovedi loialitatea față de Satan și a câștiga putere personală.

Black metalul norvegian, un gen heavy metal extrem caracterizat prin percuții rapide și voci stridente, a apărut la începutul anilor 1990. Trupe precum Mayhem au făcut ravagii cu machiajul lor asemănător cu cel al cadavrelor, autovătămările pe scenă și versurile pline de ură despre Diavol. Mișcarea scandinavă a fost legată de incendii de biserici, sinucideri și două crime prin înjunghiere.

Se presupune că Ramirez îl întâlnise în treacăt pe LaVey, iar Sellers și Kasso aveau cu siguranță o oarecare familiaritate cu Biblia Satanică. Cu toate acestea, ideile lor ad-hoc despre Diavol par să se fi bazat pe o pură provocare, mai degrabă decât pe valorile afirmative exprimate de sataniștii religioși. Niciunul dintre acești „ucigași satanici” considerați nu lucra cu o rețea ocultă mai amplă, așa cum susțineau teoreticienii conspirației. Mai degrabă, acești ucigași aveau un istoric lung de traume și abuz de substanțe, împrumutând în cele din urmă din idei și iconografie satanică pentru a evoca frică și a oferi o justificare pentru crimele lor.

Este regretabil că astfel de cazuri excepționale tind să fie în centrul atenției în conversațiile despre satanism. Departe de a fi inofensive, astfel de iluzii au propagat Panica Satanică, o mișcare greșită care a ruinat vieți

nevinovate prin afirmații nefondate, dar convingătoare, despre criminali care se închină la Diavol.

PANICĂ SATANICĂ ȘI ABUZ RITUAL

La fel ca vânătoarea de vrăjitoare medievale, panica satanică a încolțit din semințele plantate în mentalitatea publică de anxietățile sociale contemporane. Anii 1960 și 1970 au fost o perioadă de schimbări radicale în ceea ce privește rolurile de gen: mișcările de eliberare a femeilor și pilula contraceptivă au coincis cu o creștere a divorțurilor și a mamelor singure. Unele mame care lucrează au fost făcute să se simtă vinovate pentru că se bazau pe creșe, iar filme precum „Rosemary's Baby” și „Exorcistul” au exprimat o neliniște crescândă față de corupția copiilor.

Până la sfârșitul anilor 1970, fundamentaliștii creștini deveniseră vocali în favoarea reafirmării valorilor familiale tradiționale. Președintele Ronald Reagan le-a exprimat preocupările la începutul anilor 1980, iar cruciada antiavort a luat amploare, odată cu apariția știrilor despre copiii dispăruți și legendele urbane despre lamele de ras din dulciurile de Halloween. După cum se spune, „drumul spre Iad este pavat cu intenții bune” - și mulți lideri religioși, oficiali ai forțelor de ordine și profesioniști din domeniul sănătății mintale și-au dorit cu adevărat să-i ajute pe cei care se luptă cu creșterea copiilor. Cu toate acestea, o serie de idei și acțiuni greșite au generat conspirații despre culte satanice care sacrificau copii, rezultând o panică morală devastatoare care a atins apogeul în anii 1980 și 1990.

„Michelle Remembers”, o carte din 1980, scrisă în colaborare de Dr. Lawrence Pazder din Victoria, Canada, și pacienta sa, Michelle Smith, a aprins scânteia. Smith a mers la psihiatru pentru că era deprimată după ce a suferit un avort spontan. Potrivit lui Pazder, după luni de ședințe sub hipnoză, a început să dezvăluie amintiri reprimate ale unei copilării oribile, timp în care a fost abuzată de un cult satanic criminal. Smith a susținut că a fost forțată să participe la orgii sadice într-o cameră neagră luminată cu lumânări, unde sataniștii o puneau să-și facă nevoile pe un crucifix și pe Biblie. Amintirile ei au culminat cu Sărbătoarea Fiarei, în care fiecare membru a aruncat un bebeluș mort pe o grămadă și și-a tăiat degetul mijlociu de la mâna stângă. Apoi, Diavolul însuși a apărut și le-a predicat acoliților săi.

„Michelle Remembers” a devenit un bestseller, iar așa-numitele amintiri recuperate ale lui Smith au fost considerate de mulți drept adevăr. Smith și Pazder și-au divorțat soții și s-au căsătorit, începând un circuit de conferințe de succes. În cadrul emisiunilor de disertație din timpul zilei, Pazder a descris ceea ce el a numit „abuz ritualizat” sau agresiune combinată cu

ceremonii și simboluri menite să invoce efecte malefice. Afirmațiile fantastice ale cărții au fost acum demontate, dar la vremea respectivă, acestea au popularizat ideea că abuzul asupra copiilor era un obiectiv central al sataniștilor care se infiltraseră în secret în fiecare aspect al societății - inclusiv în creșe, unde tinerii erau o pradă ușoară.

Un val de acuzații false de abuz asupra copiilor a apărut apoi în 1982 în comitatul Kern, California. O femeie diagnosticată cu schizofrenie paranoidă acută a acuzat patru adulți că le-au molestat pe cele două nepoate vitrege. Deși nu s-au găsit niciodată dovezi, cele patru au fost închise mai bine de un deceniu înainte ca condamnările lor să fie anulate. Isteria s-a răspândit și mai mult în comitatul Kern, declanșând cazuri suplimentare privind o „Biserică Satanică" care conducea o rețea de trafic de copii. Anchetatorii au pus zeci de copii întrebări sugestive care i-au încurajat să inventeze povești fantastice despre o rețea de închinători la Diavol. Cel puțin treizeci și șase de persoane nevinovate au fost condamnate în această eroare judiciară, iar multe au petrecut ani de zile în închisoare înainte de a fi dovedite nevinovate.

Pe măsură ce isteria satanică creștea, Grădinița McMartin a devenit punctul central al ceea ce avea să devină cel mai lung și mai scump proces din Statele Unite la acea vreme. În 1983, o mamă din Manhattan Beach, California (diagnosticată cu schizofrenie paranoică și alcoolică cronică) s-a convins că fiul ei de patru ani fusese sodomizat de învățătoarea sa de la McMartin. Curând, ea a acuzat alți membri ai personalului că l-au pus pe fiul ei să-și introducă degetul în anusul unei capre și să bea sângele unui bebeluș proaspăt ucis. Poliția care ancheta a trimis o scrisoare tip la aproximativ două sute de părinți, sugerând că este posibil ca copiii lor să fi fost abuzați sexual. Adulții au intrat în panică, iar posturile de televiziune locale au escaladat paranoia, relatând acuzațiile ca fiind „știri".

Un psihoterapeut fără licență i-a interogat pe elevi cu întrebări sugestive și tehnici coercitive, inclusiv prezentarea unor păpuși „anatomic corecte" pentru a le arăta ce li se făcuse. Îndemnați de figuri autoritare, copiii au povestit despre cum au fost duși în tuneluri subterane de către profesorii lor, unde au fost martori la sacrificii de bebeluși și acte sexuale satanice ritualizate. (Grădinița nici măcar nu avea subsol, darămite pasaje secrete.) Pazder a sosit ca consultant și a legitimat aceste metode de intervievare acum discreditate. În opinia sa, copiii trebuiau întotdeauna crezuți - iar cei care negau abuzul pur și simplu își reprimau amintirile traumatice ale actelor.

Oricât de greu de crezut este acum, aceste acuzații ridicole au dus la arestarea a șapte angajați și asociați McMartin. La șapte ani de la acuzațiile inițiale, urmărirea penală costisitoare s-a încheiat fără condamnări. Din păcate, pagubele fuseseră deja făcute: un profesor a petrecut cinci ani după gratii, în timp ce alții și-au transformat viața într-un iad din cauza percheziților domiciliare și a dezvăluirilor din presă, la care s-au adăugat ruine financiare și reputaționale.

Conspirațiile ritualice privind abuzurile sexuale din anii 1980 au fost legate de zvonuri concomitente despre sataniști, promovate de conservatorii activiști ai legii și ai unor instituții media creștine:

Ozzy Osbourne și Judas Priest au fost dați în judecată pentru că au inclus mesaje subliminale, demoniace, în melodiile lor, despre care se presupune că au determinat mai mulți adolescenți să se sinucidă. Deși cazurile au fost respinse, ideea spălării creierului satanic prin muzică a rămas.

Au fost descoperite animale moarte, cărora le lipseau ochii, organele genitale și sânge – iar unii au insistat că aceasta era opera sângeroasă a sataniștilor. De fapt, aceste „mutilări ritualice ale vitei” au fost explicate prin descompunere naturală și prin animale prădătoare sau necrofage.

Mii de consumatori au boicotat Procter & Gamble pentru că ar fi fost în legătură cu Biserica Satanei. Se credea că logo-ul lor, un bărbat cu barbă într-o lună cu treisprezece stele, îl reprezenta pe Diavol, complet cu „coarne” și un 666 ascuns în păr. Data din secolul al XIX-lea și nu avea o astfel de legătură, dar, indiferent de asta, P&G a cedat presiunii și a schimbat designul.

Spaima satanică a fost exacerbată și legitimată de poliție și de Biroul Federal de Investigații (FBI). „Polițiștii de cult” au ținut seminarii pentru a transmite mesajul că venerarea diavolului devenise endemică în orașele mici din America. Au distribuit materiale „educative” cu sfaturi despre cum să identifici un satanist în devenire: Atenție dacă descoperi o casetă de la Slayer sau Metallica! Atenție dacă preadolescentul tău se joacă cu Dungeons & Dragons sau deține o tablă Ouija!

Unii politicieni și prezentatori de emisiuni TV au accentuat aceste povești nefondate, deoarece reacția emoțională la conceptul de satanism a adus voturi și bani. Programul de știri american 20/20 a difuzat un segment influent, „Adoratorii diavolului”, în 1985. Trei ani mai târziu, aproape douăzeci de milioane de telespectatori au urmărit emisiunea specială a lui Geraldo Rivera, „Adorația diavolului: Demascarea stăpânirii subterane a lui

Satan”. Prezentatorul mustăcios a sugerat că există un milion de sataniști „multigenerațională” în America, conectați într-o rețea obscură, extrem de organizată. Prezentate ca rapoarte factuale, aceste programe au trecut cu vederea întrebarea dacă Diavolul există sau nu - exagerând în schimb posibilitatea înfricoșătoare ca adolescenții iubitori de heavy metal să poată fi convinși să facă răul în numele său infernal.

Phil Donahue, Oprah Winfrey și Sally Jessy Raphael au urmat exemplul cu „investigații” asupra a ceea ce ei numeau o amenințare satanică în creștere. Personalități precum Ted Gunderson, fostul șef al FBI din Los Angeles devenit teoretician al conspirației, au devenit comentatori obișnuiți și au fost percepuți ca autorități credibile. Gospodinele cu păr permanentat au apărut și ele pe micile ecrane, pretinzând că sunt „crescătoare” forțate să dea naștere bebelușilor care erau apoi folosiți în ritualuri satanice. Când scepticii au cerut dovezi, femeile, în mod convenabil, nu au putut să se conformeze, deoarece acei nou-născuți fuseseră tăiați și arși sau aruncați în ocean.

În 1989, poliția a făcut o razie la o fermă folosită de traficanții de droguri din Matamoros, Mexic. Au dat peste o scenă desprinsă direct dintr-un film horror: cincisprezece cadavre mutilate, părți ale corpului în ibrice și bucăți de creier uman într-un cazan. Criminalii practicau o versiune distorsionată a unei religii afro-cubaneze numită Palo Mayombe. Cu toate acestea, emisiunile de televiziune din timpul zilei au descris crimele de la Matamoros drept crime canibalice comise de un cult al drogurilor care venera Diavolul. „Experții” au avertizat că „crime satanice” de acest gen vor apărea în curând în Statele Unite, iar mulți telespectatori i-au crezut pe acești așa-ziși experți pe cuvânt.

La fel ca în procesele vrăjitoarelor din Salem, anxietățile crescânde au dus la urmărirea penală nedreaptă a celor aflați la marginea societății, cum ar fi în cazul celor trei din West Memphis. Trei adolescenți din Arkansas cărora le plăcea muzica heavy metal au fost acuzați de uciderea a trei băieți ca parte a unui ritual satanic în 1993. În ciuda lipsei de dovezi fizice și a ceea ce ulterior a fost considerat abatere de la juriu și părtinire emoțională, doi dintre adolescenți au primit închisoare pe viață, iar unul a fost condamnat la moarte. Cei trei din West Memphis au executat optsprezece ani fiecare înainte de a fi eliberați în baza unor acorduri de recunoaștere a vinovăției.

Panica Satanică a început să-și piardă din avânt în anii 1990. Guvernul britanic a examinat optzeci și patru de cazuri de „abuz ritualic” în 1993 și a stabilit că satanismul organizat nu era de vină pentru niciunul dintre ele. Doi ani mai târziu, Rivera și-a cerut scuze în direct pentru reportajele sale

neglijente despre sataniști. („Am greșit teribil”, a recunoscut el, „și mulți oameni nevinovați au fost condamnați și au ajuns la închisoare ca urmare.”)

Totuși, răul fusese făcut: Panica a răspândit idei despre „pericolele” satanismului care încă supraviețuiesc și astăzi. Într-un exemplu deosebit de flagrant, o organizație numită Societatea Internațională pentru Studiul Traumei și Disocierii persistă în promovarea tehnicilor psihiatrice discreditate, cum ar fi hipnoterapia, pentru a recupera amintirile traumatice ale abuzurilor satanice. Pentru a riposta, Templul Satanic a lansat Grey Faction, o inițiativă care expune terapeuții care propagă aceste teorii pseudoștiințifice periculoase.

Deși histrionismul s-a potolit după mijlocul anilor 1990, Panica Satanică nu s-a încheiat. Ecourile acelor teorii ale conspirației persistă până în zilele noastre, amplificate și mai mult de rețelele de socializare și de internet. Scandalul Pizzagate din 2016 a fost un exemplu excelent. Trolii de pe internet au răspândit un zvon despre e-mailuri scurse care dezvăluiau că democrați proeminenți - inclusiv Hillary Clinton - ar fi aparținut unei cabale globale satanice de elite. Ea și alți politicieni ai Noii Ordini Mondiale s-ar fi întâlnit în subsolul pizzeriei Comet Ping Pong din Washington, DC, unde s-au angajat în abuzuri ritualice și au operat o rețea internațională de trafic sexual cu copii. Aceste afirmații delirante s-au dovedit a avea consecințe grave, personalul primind amenințări cu moartea, iar un bărbat înarmat a apărut și a tras un foc de armă în interiorul pizzeriei.

În 2017, un utilizator anonim de 4chan, folosind pseudonimul Q, a început să posteze „informații din interior” despre o vastă rețea de molestare a copiilor, care implica politicieni liberali, celebrități și lideri mondiali care se închinau în secret celui cu coarne. În scurt timp, aceste „publicații” QAnon au inclus știri false, cum ar fi următoarele:

Vedetele de la Hollywood și democrații supuneau copiii la abuzuri ritualice satanice și recoltau compusul chimic adrenocrom din sângele lor, pentru a-l folosi ca drog sau elixir al tinereții.

Acești pedofili sataniști au traficat și ucis copii într-o rețea mondială obscură.

Într-o aclamare subliminală la adresa lui Satan, sigla Convenției Naționale Democrate din 2020 (o stea în două culori) a fost concepută să semene cu Sigiliul lui Baphomet.

Vaccinul împotriva COVID-19 conținea luciferază (enzime care produc bioluminescență) împreună cu microcipuri de urmărire 5G.

Oricât de exagerate ar părea, aceste farse au prins în minte un număr semnificativ de oameni și continuă să afecteze percepția publicului asupra satanismului. Pe de altă parte, unii sataniști au început să contracareze această narațiune prin implicarea în acțiuni sociale - cel mai frapant fiind prin campaniile mediatice ale Templului Satanic.

PARTEA A PATRA

SATANISMUL ASTĂZI
SECOLUL XXI

TEMPLUL SATANIC

Sigla Templului Satanic

În 2013, un nou grup de sataniști a apărut în scenă și a dat peste cap așteptările publicului. Mass-media a început să relateze despre un grup care schimba paradigma prin „faptele lor bune” în lume, cum ar fi adoptarea de autostrăzi și curățarea plajelor. Acești sataniști făceau lobby

pentru drepturile reproductive și cauze ale lesbienelor, homosexualilor, bisexualilor, transgenderilor și queer/cu întrebări de gen (LGBTQ). În special, se implicau în campanii inteligente - cum ar fi încercarea de a ridica o statuie a lui Baphomet cu cap de țap lângă un monument dedicat Celor Zece Porunci - pentru a contesta predominanța creștinismului în spațiile publice și a stabili o reprezentare egală pentru religiile minoritare.

Intrați în lumea Templului Satanic (TST), o biserică din secolul XXI care a adăugat un element încă neexploatat satanismului: implicarea sociopolitică. Încă de la începuturile sale, TST a folosit cu abilitate atât simbolismul satanic, cât și activismul local pentru a-i apăra pe cei marginalizați de societate. În mai puțin de un deceniu, membrii au creat o comunitate religioasă energică și au lansat numeroase campanii care lucrează pentru a expune modul în care legile sunt adesea aplicate arbitrar pentru a favoriza interesele creștine în Statele Unite

Totul a început în 2012, când Lucien Greaves (cunoscut și sub numele de Doug Mesner) și Malcolm Jarry s-au întâlnit la o petrecere a clubului profesorilor de la Universitatea Harvard. Au început o conversație despre potențiala eficacitate a unei organizații satanice în susținerea libertății religioase. Dacă creștinii puteau apela la protecțiile religioase ale Primului Amendament și ale Legii de Restaurare a Libertății Religioase pentru a-și promova valorile morale, atunci de ce nu ar putea face același lucru și sataniștii?

În anul următor, Greaves și Jarry au avut ocazia să exploreze această idee în practică. Guvernatorul republican al Floridei, Rick Scott, a adoptat un proiect de lege care permitea rugăciunile voluntare la evenimentele școlilor publice - așa că cei doi au călătorit la Tallahassee pentru a organiza un miting simulat în sprijinul lui Scott, sub egida a ceea ce au numit Templul Satanic. Evenimentul satiric a inclus un discurs al unui „mare preot” purtând coarne și o pelerină neagră, precum și o pancartă imensă pe care scria: „Trăiască Satan! Trăiască Rick Scott!”. Susținătorii au ieșit la microfon pentru a-și exprima recunoscătorii politicianului pentru adoptarea proiectului de lege, deoarece copiii lor se puteau acum ruga la Satan la școală.

Mitingul obraznic al TST a atras atenția presei și a rezonat cu un număr neașteptat de mare de susținători, deranjați de incursiunile teocratice în spațiile seculare. Pentru majoritatea, părea că guvernatorul protestant semnase legea „mesajelor inspiraționale”, astfel încât creștinii să poată rosti rugăciuni în școlile publice. Cu toate acestea, atunci când sataniștii au revendicat același drept de a se ruga Diavolului, aceștia au fost condamnați

de evanghelici. Mitingul a arătat cum distincțiile religioase pot fi ipocrite și motivate politic și cum mulți aflați la putere se comportă ca și cum Statele Unite ar fi o națiune creștină, când, de fapt, sunt una seculară.

Datorită activismului lor care a atras atenția asupra titlurilor de presă, unii experți au presupus că Templul Satanic este în primul rând un grup de acțiune politică. Dimpotrivă, TST a fost fondată ca religie, iar organizația a fost ulterior recunoscută legal ca biserică de către IRS. Greaves s-a identificat drept satanist încă din adolescență, devenind major în timpul Panicii Satanice și studiind ulterior neuroștiințe la Harvard, concentrându-se pe acuzațiile de abuz ritualic formulate de psihiatri folosind tehnici demontate. Greaves a devenit cu reticență purtătorul de cuvânt al TST și s-a dovedit a excela în acest rol de orator elocvent, ochiul său drept cicatrizat dându-i un aer izbitor și ușor diabolic.

Reacția încurajatoare la mitingul lui Scott i-a asigurat pe Greaves și Jarry de potențialul masiv al Templului Satanic. Au început imediat să scrie șapte principii pentru a articula convingerile sincere ale TST și a clarifica poziția sa ca religie nonteistă și nonviolentă care respinge superstiția.

CELE ȘAPTE PRINCIPII

Templul Satanic are șapte principii fundamentale care susțin compasiunea, lupta pentru dreptate și inviolabilitatea corpului:

I. Trebuie să ne străduim să acționăm cu compasiune și empatie față de toate creaturile, în conformitate cu rațiunea.

II. Lupta pentru dreptate este o căutare continuă și necesară care ar trebui să prevaleze asupra legilor și instituțiilor.

III. Corpul unei persoane este inviolabil, supus numai propriei voințe.

IV. Libertățile celorlalți ar trebui respectate, inclusiv libertatea de a ofensa. A încălca în mod voit și nedrept libertățile altuia înseamnă a renunța la propriile libertăți.

V. Convingerile ar trebui să fie conforme cu cea mai bună înțelegere științifică a lumii. Trebuie să avem grijă să nu distorsionăm niciodată faptele științifice pentru a se potrivi propriilor convingeri.
VI. Oamenii sunt supuși greșelii. Dacă cineva face o greșeală, ar trebui să facă tot posibilul să o remedieze și să rezolve orice prejudiciu care ar fi putut fi cauzat.

VII. Fiecare principiu călăuzitor este menit să inspire noblețe în acțiune și gândire. Spiritul compasiunii, înțelepciunii și dreptății ar trebui să prevaleze întotdeauna asupra cuvântului scris sau rostit.

Cele Șapte Principii se bazează pe valorile iluministe de libertate, egalitate și raționalism bazat pe știință. Inspirându-se din operele scriitorilor romantici și din „Revolta Îngerilor” de Anatole France, membrii îl consideră pe Satana o metaforă a revoltării împotriva autorității arbitrare și a apărării libertății individuale. Oricine se poate alătura gratuit TST înscriindu-se pe lista de corespondență a organizației (cardurile și certificatele de membru sunt disponibile pentru cumpărare, dar nu sunt obligatorii). În momentul scrierii acestui articol, peste șase sute de mii de persoane sunt abonate și sunt libere să aleagă modul în care doresc să se implice; nu trebuie să participe la activități specifice pentru a fi membri.

La fel ca Biserica lui Satan, Templul Satanic susține autonomia personală și se opune deciziilor bazate pe credință oarbă. Cu toate acestea, TST nu este de acord cu aspectele darwiniste mai sociale ale doctrinei lui LaVey, precum și cu înclinațiile supranaturale ale magiei ceremoniale și cu ceea ce TST consideră elitism organizațional. Pentru TST, autodeterminarea este semnificativă atunci când merge mână în mână cu acțiuni din lumea reală pentru a urmări dreptatea și a construi o comunitate.

Spre deosebire de actuala Biserică a Satanei (CoS), Templul Satanic are congregații active și un sediu fizic în Salem, Massachusetts, și lucrează la o varietate de campanii și procese. În schimb, Biserica lui Satan susține că nu există loc pentru satanism în politică și că numai CoS reprezintă satanismul autentic. Cele două religii au fost în conflict încă de la fondarea TST, tensiunile izbucnind ori de câte ori membri dezinformați ai publicului larg le confundă.

Pe măsură ce ideile TST s-au răspândit rapid prin internet și rețelele sociale, zeci de congregații au apărut în Statele Unite, Regatul Unit, Canada și Australia. Membrii lucrează acum împreună la o varietate de proiecte, cum ar fi spectacole artistice și campanii caritabile, pe lângă activismul spiritual care a menținut TST în atenția publicului. Aceste acțiuni satanice

sunt surprinse în „Hail Satan?”, un documentar din 2019, bine primit, care a adus o atenție suplimentară asupra organizației.

Unii critici sugerează că un grup ateu ar putea îndeplini aceleași obiective politice liberale ca și TST fără eticheta de „satanic”; cu toate acestea, pentru aceștia care se autointitulează sataniști, simbolismul are o semnificație esențială. Diavolul reprezintă un set organizatoric de principii și o etică comună, unindu-i pe membri în timp ce își acceptă statutul de outsider și susțin știința în detrimentul superstițiilor. Prin solicitarea unui acces egal la spațiile publice ca religie satanică, TST a ridicat întrebări importante despre dacă Statele Unite sunt cu adevărat o societate liberă și pluralistă.

INIȚIATIVE LGBTQ

După mitingul lui Scott, Templul Satanic și-a consolidat profilul cu o „Liturghie Roz” în 2013. Pentru a demonstra împotriva Bisericii Baptiste Westboro - care organizează proteste antigay, inclusiv pichetarea înmormântărilor membrilor militari LGBTQ - TST a călătorit la mormântul din Mississippi al mamei fondatorului bisericii, Fred Phelps. Cuplurile de același sex s-au sărutat peste piatra ei funerară, pe care Greaves a pus-o apoi în pliculețe de ceai într-un ritual ironic pentru a-l transforma pe decedat „gay în viața de apoi”. Dacă adepții Westboro puteau susține că convingerile lor anti-LGBTQ erau infailibile, atunci de ce nu ar avea TST același drept inviolabil de a-și impune opiniile conform cărora mama lui Phelps devenise lesbiană postumă?

În 2017, TST a luat măsuri atunci când un brutar creștin din Colorado a refuzat să facă un tort de nuntă pentru un cuplu gay. Deoarece orientarea sexuală nu era o caracteristică protejată în mod explicit în temeiul Legii Drepturilor Civile la acea vreme, brutarul a invocat o scutire religioasă și i s-a permis legal să discrimineze. Cu toate acestea, legea prevedea, de asemenea, că întreprinderile nu puteau refuza serviciile clienților pe baza religiei lor. Prin urmare, TST a cerut membrilor să comande prăjituri care îl laudă pe Satana de la brutăriile anti-LGBTQ, deoarece magazinele nu puteau refuza legal să le facă.

REPREZENTAREA SATANICĂ ȘI SEPARAREA CAMPANIILOR BISERICEȘTI DE CELE DE STAT

O mare parte din munca Templului Satanic elucidează modul în care religiile dominante pot primi tratament preferențial în sfera publică, în timp ce „avocaților diavolului” li se interzice adesea participarea atunci când invocă aceleași protecții ale libertății religioase. De exemplu, în 2014, TST a planificat o Liturghie Neagră la Harvard, descriind-o ca pe un spectacol educațional care să simbolizeze eliberarea de superstiții și clarificând că nu a fost concepută ca un atac asupra creștinismului. Cu toate acestea, evenimentul a fost pichetat de aproximativ două mii de catolici, care l-au încadrat drept discurs de ură și nu au încercat să interacționeze cu TST în discurs. Neputând să obțină un loc de desfășurare din cauza protestelor, sataniștii s-au mulțumit cu o versiune redusă a Liturghiei Negre la un restaurant din apropiere.

Întrucât multe capitale ale statelor americane primesc cu bucurie expoziții de sărbători din partea tuturor grupurilor religioase, congregațiile TST au solicitat permisiunea de a plasa mesaje satanice lângă scenele Nașterii Domnului, în interesul reprezentării religioase. De-a lungul anilor, au fost ridicate mai multe astfel de expoziții, inclusiv o sculptură a unui pui de Baphomet și un șarpe roșu mare înfășurat în jurul unei cruci negre de Leviatan, cu inscripția „Cel mai mare dar este cunoașterea”. Deși tuturor religiilor li se permite libertatea de exprimare în astfel de forumuri deschise, unii oficiali bisericești au denunțat prezența Diavolului, iar o dioramă TST - care îl înfățișează pe Lucifer aruncându-se în flăcările Iadului - a fost vandalizată de o femeie din Florida în 2014.

Apoi, în 2016, TST a lansat Clubul Satanic After School ca un contrapunct la programele creștine Good News din școlile publice și a publicat „The Satanic Children's Big Book of Activities” (Cartea Mare de Activități pentru Copii Satanici), plină de capre și pentagrame cu desene animate. Programa programului se concentrează pe gândirea critică și abilitățile de raționament și nu predă satanism. Spre consternarea prezentatorilor Fox News, precum Tucker Carlson, „After School Satan” oferă o alternativă protejată constituțional la cluburile evanghelice care fac prozelitism copiilor. TST derulează, de asemenea, un proiect „Protect Children Project” (Protejați Copiii), care ajută elevii din școlile publice să își exercite dreptul religios satanist de a fi scutiți de pedepsele corporale în școli. Pentru a răspândi informația, TST a instalat un panou publicitar negru și roșu în Texas, cu capul de țap al organizației într-un logo în formă de pentagramă și declarația: „Religia noastră nu crede în lovirea copiilor”.

În 2016, TST Arizona a solicitat să rostească o invocație nonteistă scrisă de Greaves în fața unei ședințe a consiliului local din Scottsdale. Aceasta

începe astfel: „Să stăm acum, neîndemânatici și neîngrădiți de doctrine arcane născute din minți temătoare în vremuri întunecate.” Conform legii, toate credințele au posibilitatea de a rosti o invocație în fața ședințelor consiliului local din SUA, cu condiția ca nimeni să nu fie constrâns să participe. Cu toate acestea, membrii consiliului au respins cererea sataniștilor, iar TST a dat imediat în judecată pe motiv de discriminare ilegală. Deși Scottsdale nu a respins niciodată niciun alt grup, curtea de apel a decis în favoarea orașului, ridicând semne de întrebare cu privire la aplicarea corectă a legii.

Cea mai cunoscută campanie a TST o reprezintă magnifica sculptură a lui Baphomet, înaltă de doi metri și jumătate. Realizată de Mark Porter și dezvelită în 2015, sculptura din bronz, care cântărește 1.360 kg, înfățișează icoana satanică - o ființă cu cap de țap, aripi, coarne și copite - așezată sub o pentagramă inversată. Doi copii stau de o parte și de alta a lui Baphomet, privindu-i fața cu uimire.

În acel an, TST s-a oferit să-l plaseze pe Baphomet pe terenul Capitoliului Statului Oklahoma, lângă o sculptură a celor Zece Porunci, într-un efort de a testa neutralitatea guvernului față de monumentele religioase din spațiile publice. Curtea Supremă a statului a ordonat ulterior îndepărtarea monumentului creștin, așa că TST și-a retras cererea. Sataniștii au cerut apoi să plaseze statuia caprei înaripate lângă un monument al celor Zece Porunci la Capitoliul Statului Arkansas, pentru a se asigura că religiile minoritare au acces la aceleași privilegii ca majoritatea creștină. Cererea TST a fost respinsă, așa că organizația a dat în judecată pe motiv că guvernul a încălcat Primul Amendament prin preferința acordată unei religii altora. În 2018, TST a organizat un miting pentru libertatea religioasă în Little Rock, Arkansas, care l-a expus pe Baphomet și a culminat cu un discurs al lui Greaves. Creștinii fundamentaliști s-au prezentat pentru a protesta împotriva evenimentului, alături de neonaziști înarmați. Începând cu 2022, procesul Baphomet este încă în instanță și, parafrazând al doilea principiu al TST, „lupta pentru dreptate este în desfășurare...”

ACTIVISMUL PENTRU DREPTURILE REPRODUCTIVE

Pe măsură ce politicienii teocratici au adoptat din ce în ce mai mult legislație anti-avort, TST și-a intensificat lupta pentru drepturile reproductive. Invocând privilegiile sale speciale ca religie, Templul Satanic a intentat multiple procese pentru a păstra accesul enoriașilor săi la

avorturi. Începând cu 2015, TST a dat în judecată statul Missouri de două ori pentru poverile nejustificate pe care statul le impunea membrilor săi înainte ca aceștia să își poată întrerupe sarcinile. Sataniștii au susținut că membrii TST ar trebui să fie scutiți din punct de vedere religios de aceste măsuri nemedicale, care includeau ecografii obligatorii și perioade de așteptare, deoarece contraveneau convingerilor sincere ale membrilor. Ambele cazuri au fost respinse fără ca problema juridică propriu-zisă să fie vreodată decisă.

În 2021, TST a dat în judecată Districtul Sudic din Texas în numele unei membre care a făcut un avort. Ea a susținut că intervențiile impuse de stat au împiedicat-o să efectueze „ritualul satanic de avort al TST", inhibându-i astfel practica religioasă și încălcându-i ideologia profundă. În așteptarea deciziei instanței, TST a lansat și alte inițiative pentru a proteja libertățile reproductive, inclusiv oferirea de servicii de consiliere religioasă și adresarea de petiții către Administrația pentru Alimente și Medicamente din SUA pentru acces la medicamente care induc avortul.

SEDIUL CENTRAL ȘI COMUNITATEA TST

În 2016, Templul Satanic și-a deschis sediul oficial și galeria de artă în Salem, Massachusetts, un oraș faimos ca fiind locul unde a apărut nebunia vrăjitoarelor atribuită faptelor Diavolului. Oricine poate vizita sediul TST - o fostă casă funerară victoriană vopsită în gri închis - pentru a vedea expoziții rotative ale unor artiști, a participa la evenimente precum Dineurile Diavolului găzduite de Bucătarul Satanic sau a petrece noaptea într-un dormitor gotic ornamentat. Faimoasa statuie Baphomet se află în prezent într-un salon, invitând vizitatorii să se așeze în poala ei și să facă selfie-uri. O altă zonă găzduiește Memorialul Veteranilor din Belle Plaine, un cub negru cu pentagrame aurii pe laterale (sataniștii au comandat sculptura după ce orașul din Minnesota le-a acordat permisiunea de a o expune într-un parc public lângă o cruce creștină - permis pe care l-a revocat ulterior - ceea ce a declanșat un proces din partea TST). În biblioteca de la etaj, vizitatorii curioși pot răsfoi vasta colecție de literatură satanică a lui Greaves, suveniruri ale Bisericii Process Church și materiale despre sindromul memoriei false.

Deși TST tinde să apară în știri pentru acțiunea sa politică, aceasta desfășoară și o varietate de inițiative comunitare, inclusiv următoarele:

Grey Faction, care lucrează pentru a proteja pacienții cu probleme de sănătate mintală și familiile acestora de practicile psihiatrice dăunătoare. Voluntarii se opun profesioniștilor autorizați care încearcă să recupereze așa-numitele amintiri reprimate, care promovează teoriile conspirației antisataniste.

Sober Faction, un grup de sprijin reciproc care oferă o abordare satanică a recuperării după dependență, fără dogmele și pseudoștiința care pot persista în programele tradiționale în doisprezece pași. În plus, Sober Faction oferă o alternativă legală pentru îndeplinirea întâlnirilor privind abuzul de substanțe impuse de instanță.

Ministerul Satanic, un program online care permite candidaților eligibili să finalizeze cursuri și să devină Miniștri ai lui Satan. Miniștrii hirotoniși pot efectua ritualuri satanice, inclusiv nunți, înmormântări și „desbotezuri”.

The Satanic Temple TV, o platformă de televiziune online care difuzează evenimente live, filme artistice și o varietate de seriale originale care acoperă comedie, gătit, interviuri și multe altele. În fiecare săptămână, un public fidel se conectează pentru a viziona filme groaznice și a discuta cu Greaves în timpul serii sale de filme TST3K.

Domeniul Satanic, un sediu virtual și spațiu pentru evenimente online. Domeniul găzduiește evenimente tematice regulate, cum ar fi petreceri de Halloween, o petrecere de lansare a albumului trupei lui Greaves, Satanic Planet, și slujbe săptămânale la Templu conduse de un Ministru al lui Satan. Oaspeții pot explora sălile digitale pentru a participa la prelegeri și divertisment și pot interacționa prin chat text și video.

SatanCon, convenția anuală a TST, care a avut loc pentru prima dată în Scottsdale, Arizona, în 2022. Evenimentul a reunit sute de sataniști care s-au bucurat de discursuri, vânzători și un Bal al Impurității. Deloc surprinzător, un grup de creștini a venit în semn de protest față de eveniment.

„Fapte bune” comunitare conduse de congregațiile locale. Acestea au inclus curățenie în parcuri, colectări de haine groase și campanii „Menstruație cu Satana” pentru a pune la dispoziția celor nevoiași produse pentru menstruație.

Climatul politic de la începutul secolului XXI a jucat, fără îndoială, un rol în apariția și dezvoltarea Templului Satanic. O neliniște crescândă cu privire la libertățile religioase în viața publică din SUA, împreună cu ascensiunea

continuă a globalizării și a rețelelor sociale, au pregătit scena pentru o versiune colectivistă și activă din punct de vedere politic a satanismului. În spiritul lui Lucifer, al cărui nume se traduce prin „aducător de lumină”, TST rămâne hotărât să pună în lumină nedreptățile sociale și să acționeze în cadrul sistemului juridic pentru a le combate. O mare parte a publicului încă îl percepe pe Diavol ca pe o figură răuvoitoare, dar pentru acești sataniști contemporani, el este un adversar îndrăzneț care apără incluziunea, bunăvoința și empatia.

RITUALURI SATANICE

În filmele și emisiunile TV de groază, „sataniștii” par să-și dedice o mare parte din timp efectuării de ritualuri în scopuri nefaste, cum ar fi invocarea Părintelui Minciunilor pentru a-i vrăji pe nevinovați. Având în vedere că majoritatea sataniștilor moderni resping supranaturalul, acest tip de motivație demonică nu are prea mult sens. În plus, mulți nu se implică deloc în practici ritualice.

Pentru cei care participă, riturile satanice funcționează de obicei ca acte de exprimare creativă care ajută la stabilirea intențiilor și la afirmarea și eliberarea sinelui. Ceremoniile pot fi ținute în mod privat sau deschise publicului și pot fi îndreptate către o gamă largă de obiective, de la celebrarea unei etape importante până la atingerea catharsisului emoțional.

În concordanță cu accentul pus de religie pe autodeterminare și antiautoritarism, ritualurile satanice nu sunt niciodată bătute în cuie. Practicanții nu organizează ceremonii dogmatice conform unor directive mecanice. Mai degrabă, formula este flexibilă și construită pentru un anumit eveniment sau moment în timp. Revizuirea creativă este binevenită, iar structurile ritualurilor sunt adaptate preferințelor personale ale celor implicați.

Timp de decenii, ceremoniile satanice au jucat un rol apreciabil în ancorarea evenimentelor din viață și comemorarea unor ocazii. În 1967, Biserica lui Satan a primit atenție pentru organizarea unei nunți, botezuri și înmormântări. În cadrul ceremoniei funerare, LaVey a citit ultimele ritualuri satanice în fața unei coroane cu cap de țap și a sicriului decedatului, încredințându-și metaforic sufletul Diavolului în timp ce își afirmă viața. În ceea ce privește Templul Satanic, din 2021, miniștri hirotoniși au oficiat nunți la sediul central din Salem și în alte locații. Cuplurile au rostit jurăminte în conformitate cu Cele Șapte Principii ale TST în fața statuii lui Baphomet, îmbrăcați în haine victoriene complet negre.

Secțiunea „Cartea lui Belial” din Biblia Satanică este dedicată magiei și a trei tipuri de ritualuri care corespund emoțiilor umane de bază: pofta, distrugerea și compasiunea. LaVey sugerează utilizarea unor dispozitive precum imagini întunecate, incantații, clopote, mirosuri, lumânări și robe negre pentru a crea o „cameră de decompresie intelectuală” pentru concentrarea voinței și emoțiilor. „Performanța magiei satanice” poate

astfel ajuta practicanții să își manifeste obiectivele și dorințele în viață și să își învingă dușmanii.

În lucrarea „Ritualurile Satanice” (1972), LaVey descrie o serie de practici de grup bazate pe personaje istorice și evenimente diabolice. Una dintre acestea imaginează o renaștere simbolică așa cum se presupune că a fost pusă în scenă de Cavalerii Templieri, în timp ce o alta este o interpretare a Liturghiei Negre pusă în scenă de La Voisin în „Afacerea Otrăvurilor”. Participanții la „Le Messe Noir” poartă robe negre cu glugă și îl invocă simbolic pe Domnul Întunericului rostind fraze în latină, franceză și engleză. Într-o secțiune, celebrantul ridică o ostie făcută din nap sau pâine neagră aspră și o atinge de o femeie goală întinsă pe altar. Apoi, trântește ostia la pământ și o calcă în picioare în timp ce un oficiant lovește un gong. Pentru Biserica lui Satan, astfel de ritualuri servesc la elevarea sinelui și la generarea de energie emoțională care poate fi direcționată către un scop dorit, cum ar fi eliberarea de represiunea sexuală.

În cartea sa din 2020, „The Devil's Tome: A Book of Modern Satanic Ritual”, Shiva Honey prezintă o serie de activități conștiente, simbolice, pe care oricine le poate îndeplini pentru a obține un anumit rezultat, fără niciun context supranatural. Acestea includ acte individuale și colective care vizează procesarea durerii, ameliorarea anxietății și îmbunătățirea relațiilor interpersonale. De exemplu, Honey descrie „Arderea”, un ritual de eliberare care are loc în aer liber, în timpul lunii în descreștere, cu foc și trei bețișoare de tămâie aprinse. Participantul poate respira adânc și reflecta asupra emoțiilor negative, scriindu-le pe frunze folosind o cerneală specială. Apoi, individul poate arunca frunzele în foc una câte una, spunând „Mă eliberez”, renunțând în același timp la negativitate.

Cartea lui Honey descrie, de asemenea, mai multe versiuni ale „nebotezului”, un ritual de împuternicire menit să elimine poverile psihologice sufocante pe care unii sataniști le poartă din cauza botezului în copilărie fără consimțământul lor. La sediul TST, ea a ținut un „nebotez”, în care participanții și-au ascuns fețele în spatele unor măști și au avut încheieturile legate. Fiecare s-a apropiat de statuia lui Baphomet pentru a lepăda măștile și frânghiile legăturii și pentru a distruge un obiect pe care persoana respectivă îl asocia cu o traumă religioasă. „Abandonez victimizarea!”, au declarat acești sataniști. „În această seară, distrug toți zeii plasați deasupra mea!”

Unii sataniști pot construi un altar în casele lor ca loc de autoreflecție și adunare a hotărârii. Altarul poate include lumânări negre, o statuie a lui Lucifer, un steag cu pentagramă sau alte obiecte cu semnificație personală.

Indiferent de modul în care sunt exprimate ritualurile, sataniștii care se implică în ele găsesc beneficii în acest proces și pot folosi rezultatele pentru a produce schimbări semnificative.

SĂRBĂTORI SATANICE

Așa cum nu există nicio obligație de a participa la ritualuri, nu există respectarea obligatorie a sărbătorilor satanice. Cu toate acestea, mulți sataniști se implică în petreceri sezoniere, alegând să se inspire din tradițiile istorice și să adauge propria lor notă diabolică.

LaVey a caracterizat satanismul drept o religie egocentrică, așa că a considerat că cea mai importantă sărbătoare a anului este propria zi de naștere. Cei care sărbătoresc sunt încurajați să se răsfețe pe deplin în ziua lor cea mare. Unii membri ai Bisericii lui Satan recunosc schimbarea anotimpurilor marcată de solstiții și echinocții. Sataniștii tind să fie pasionați de Halloween, care îți permite să-ți exprimi sinele interior prin costume și, de asemenea, să-i amintești pe cei care au trecut în neființă. Și, bineînțeles, există Noaptea Walpurgisană (30 mai) - data înființării Bisericii lui Satan, precum și seara în care vrăjitoarele se presupune că zboară spre vârful Brocken din Munții Harz din Germania pentru a se distra cu Diavolul.

SĂRBĂTORILE TEMPLULUI SATANIC

TST găzduiește evenimente online și față în față pentru membrii care doresc să-și sărbătorească cele cinci sărbători anuale, și anume:

15 februarie, Lupercalia. Bazată pe festivalul roman antic, aceasta este o zi pentru a „te lăuda pe tine însuți” și a te bucura de autonomia ta corporală.

30 aprilie, Noaptea lui Hexennacht. Membrii onorează solemn pe cei care au fost victimizați de superstiții, fie prin vânătoare de vrăjitoare, panică satanică sau alte nedreptăți.

25 iulie, Ziua dezvelirii. Statuia lui Baphomet a TST și-a făcut debutul în această zi în 2015. Pentru a marca ocazia, membrii își afirmă angajamentul față de pluralitatea religioasă și dreptate.

31 octombrie, Halloween. Acesta este un moment pentru a îmbrățișa latura întunecată cu costume și dulciuri.

25 decembrie, Sol Invictus. La fel ca romanii din antichitate, celebratorii marchează solstițiul de iarnă cu sărbători și reuniuni de familie. Unii dau o notă satanică tradițiilor de Crăciun, cum ar fi decorarea unui brad negru cu o pentagramă deasupra sau purtarea de pulovere jucăușe de sărbătoare care îl înfățișează pe Baphomet ca un ren.

CONCLUZIE

PROPRIUL TĂU SATANA

Satanismul înflorește în secolul XXI, iar toate semnele sugerează că ideile noii mișcări religioase vor continua să prindă amploare la nivel mondial. Motto-ul asociat, „fără zei, fără stăpâni”, transmite o concentrare pe individualism, ceea ce înseamnă că sataniștii auto-identificați își exprimă practica în moduri diverse. Cu toate acestea, majoritatea sunt uniți în respectul lor pentru un Lucifer simbolic - îngerul rebel principial și plin de spirit - și găsesc un sens personal valoros în valorile lor spirituale sincere.

În Japonia, de exemplu, sataniștii au o comunitate mică, dar vibrantă, care reflectă cultura distinctă a țării. Doar aproximativ 1% din populație se declară afiliată creștină, așa că majoritatea japonezilor au o rezonanță redusă cu tradițiile și simbolurile credințelor abrahamice. Drept urmare, locuitorii percep, în general, imaginea Diavolului ca pe o alegere estetică „îndrăzneață”, mai degrabă decât ca pe o expresie blasfemică.

În ciuda acestei diferențe culturale, sataniștii japonezi sunt la fel de sinceri ca omologii lor occidentali în autoidentificarea lor religioasă nonteistă. Unii rezonează cu imaginile și ideile Diavolului, deoarece acestea reprezintă respingerea de către acești sataniști a normelor sociale conformiste japoneze. IDEA, un bar gotic și fetiș din Kobe, expune măști „oni” (reprezentând un șarlatan cu coarne și față roșie din folclorul japonez) și organizează ritualuri satanice pe tot parcursul anului. În mod similar, alți sataniști din întreaga lume ar putea aprecia zeități diabolice din afara tradiției iudeo-creștine care se aliniază cu propriile lor experiențe culturale - inclusiv Santa Muerte, doamna mexicană a morții; Yama, regele budist al Iadului; și Kali, zeița indiană a distrugerii.

Multă dezinformare despre sataniști a proliferat de-a lungul secolelor, iar astfel de tactici de alarmă sunt folosite și astăzi pentru a denigra grupurile minoritare și marginalizate. (După cum a spus Aleister Crowley, „Diavolul este, din punct de vedere istoric, Dumnezeul oricărui popor pe care cineva îl antipatizează personal.”) Speranța mea este că această „cărticică” va ajuta la scoaterea într-o lumină sinceră a lungii istorii a satanismului și a practicilor sale moderne și la o mai bună înțelegere a ideilor fundamentale ale religiei.

Indiferent dacă te identifici sau nu cu satanismul, există înțelepciune în valorile sale afirmative care pun accent pe raționalitate, autodeterminare și compasiune. După cum spune vechea zicală, „Diavolul nu este atât de negru pe cât este pictat” - iar sataniștii au motive întemeiate să se identifice cu luptătorul pentru libertate care a proclamat cu curaj „non serviam” (Nu voi servi). Poate că Crowley a rezumat cel mai bine acest lucru în Imnul său către Lucifer:

„Cu Iubire și Cunoaștere a alungat inocența. Cheia Bucuriei este neascultarea.”

Și pentru aceasta, vă las cu un exuberant „Trăiască, Satan!”

CRONOLOGIA SATANISMULUI

În jurul anilor 1200 - 165 î.Hr.: „Satan” apare pentru prima dată în Biblia ebraică sau Tanakh.

În jurul anilor 50-100 d.Hr.: Satanei i se atribuie un rol mai puternic în Noul Testament.

În jurul secolului I: Lucifer începe să fie cunoscut ca numele primordial al lui Satan.

520: Prima reprezentare artistică cunoscută a lui Satan este un mozaic de la Sant'Apollinare Nuovo din Ravenna, Italia.

1307: Regele Filip al IV-lea al Franței ordonă arestarea Cavalerilor Templieri, acuzați că îl venerează pe Baphomet.

1320: Dante Alighieri își scrie poemul epic, Divina Comedie.

1486: Publicarea influentului manual despre vânătoarea de vrăjitoare, Malleus Maleficarum.

1604: Doctor Faustus, scris de Christopher Marlowe, popularizează ideea de a face un pact cu Diavolul.

1667–74: John Milton îl portretizează pe Satana ca pe un personaj eroic în Paradisul pierdut.

1692–93: În Salem, Massachusetts, au loc procese mortale ale vrăjitoarelor.

1679–1682: Afacerea otrăvurilor zguduie curtea lui Ludovic al XIV-lea.

1718: În jurul anului 1718, Clubul Hellfire este fondat de Philip de Wharton și ulterior este interzis în 1721.

Anii 1740: Sir Francis Dashwood înființează controversatul Ordin al Sfântului Francisc la Abația Medmenham.

Mijlocul anilor 1800: Mișcarea literară a satanismului romantic înflorește. Scriitori precum William Blake, Percy Bysshe Shelley și Lord Byron îl prezintă pe Diavol ca un rebel curajos împotriva tiraniei.

1856: Éliphas Lévi publică faimosul său desen al Țapului Sabatic, sau Baphomet.

Anii 1890: La Paris, apar temeri din cauza zvonurilor despre o închinare secretă la Diavol. Romanul Là-bas al lui Joris-Karl Huysmans sugerează că în oraș au loc Liturghii Negre, în timp ce farsa Taxil leagă în mod fals satanismul de francmasonerie.

1897: Ocultistul francez Stanislas de Guaïta desenează un cap de țap într-o pentagramă inversată.

1875–1947: Aleister Crowley, cunoscut sub numele de Marea Bestie 666, face scandal.

1963: Este fondată Biserica Procesului Judecății Finale.

1966: În Noaptea Walpurgisi ia naștere romanul „Biserica lui Satan” de Anton LaVey.

1969: LaVey publică Biblia Satanică.

1967: Romanul „Bebelușul lui Rosemary” face furori, urmat de influenta adaptare cinematografică a lui Roman Polanski, un an mai târziu.

1969: Charles Manson și familia sa ucigașă sunt supranumiți „hipioții lui Satan”.

1973: Este lansat filmul Exorcistul.

1980: Cartea „Michelle Remembers” popularizează ideea, acum infirmată, a abuzului ritualic satanic.

Anii 1980–90: Apogeul panicii satanice.

2013: Templul Satanic introduce un satanism angajat social.

BIBLIOGRAFIE SELECTATĂ

Alighieri, Dante. Divina Comedie. New York: Knopf, 1995.

Case, George. „Pentru dulcele meu Satan: Cum ocultismul a bântuit muzica, filmele și cultura pop, 1966–1980”. Fresno, California: Quill Driver Books, 2016.

Demos, John Putnam. Inamicul dinăuntru: o scurtă istorie a vânătorii de vrăjitoare. Londra: Penguin, 2010.

Faxneld, Per și Petersen, Jesper A. Partidul Diavolului: Satanismul în modernitate. New York: Oxford University Press, 2013.

Faxneld, Per. Feminismul satanic: Lucifer ca eliberator al femeii în cultura secolului al XIX-lea. New York: Oxford University Press, 2017.

Franța, Anatole. Revolta îngerilor. New York: Heritage Press, 1966.

Introvigne, Massimo. Satanismul: o istorie socială. Boston: Brill, 2016.

LaVey, Anton Szandor. Biblia satanică. New York: Avon, 1969.

Laycock, Joseph. Vorbim despre diavol: Cum schimbă templul satanic modul în care vorbim despre religie. New York: Oxford University Press, 2020.

„Lucien Greaves creează psalmi satanici”, Lucien Greaves pe Patreon. https://patreon.com/LucienGreaves

Mathews, Chris. Satanismul modern: Anatomia unei subculturi radicale. Westport, Connecticut: Praeger Publishers, 2009.

Milton, John. Paradisul pierdut. Londra: Samuel Simmons, 1667.

Nathan, Debbie și Snedeker, Michael. Tăcerea lui Satan: Abuzul ritualic și crearea unei vânători de vrăjitoare americane moderne. San Jose, California: Authors Choice Press, 2001.

„Site-ul oficial al Bisericii lui Satan”, Biserica lui Satan. https://churchofsatan.com

Petersen, Jesper A. Satanismul religios contemporan: o antologie critică. Farnham, Marea Britanie: Ashgate, 2009.

„Templul Satanic”, Templul Satanic. https://thesatanictemple.com

Stokes, Ryan E. Satana: Cum a devenit călăul lui Dumnezeu dușmanul. Grand Rapids, Michigan: Eerdmans Publishing, 2019.

Van Luijk, Ruben. Copiii lui Lucifer: Originile satanismului religios modern. New York: Oxford University Press, 2016.

DESPRE AUTOR

La Carmina este o jurnalistă premiată specializată în cultură alternativă și prezentatoare TV. Blogul ei, LaCarmina.com/blog, despre călătoriile, moda și satanismul gotic, a apărut în New York Times și Washington Post. La Carmina este autoarea a patru cărți, inclusiv „Crazy, Wacky Theme Restaurants: Tokyo” și „Cute Yummy Time”, publicată de Penguin Random House. A primit un premiu de jurnalism din partea Societății Scriitorilor Americani de Călătorii, iar scrierile sale au apărut în revista Time, CNN, Business Insider și Architectural Digest. Ca personalitate TV, La Carmina a dansat cu William Shatner și Henry Winkler în emisiunea „Better Late Than Never” de pe NBC, a luat masa cu monștri japonezi în emisiunea „Bizarre Foods” a lui Andrew Zimmern, a negociat un cap taxidermic de 666 de dolari în emisiunea „Oddities” de pe Discovery Channel, a gătit mâncare drăguță în emisiunea „The Today Show” și a dezbătut modificări corporale de tip „bagelhead” în emisiunea „The Doctors”. Este absolventă a Universității Columbia și a Facultății de Drept Yale. Urmăriți aventurile gotice ale Larei Carmine în peste șaptezeci de țări pe LaCarmina.com.
și pe rețelele de socializare @LaCarmina.